

ஸ்ரீமதேராமாஸுஜாயமே.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகலபை (லீமிடெட்)

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

—(*)—

தனிஸ்ரீலோகம் ஸவ்யாதயாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்யஸஹிதம்	1	10	0
பாரதாதி தனிஸ்ரீலோகம்	"	0	3 0
ராமசரமஸ்ரீலோகம்	"	0	1 0
துஷ்காஸ்ரீலோக டிப்பணி	"	0	2 6
யதிதர்மஸமுச்சயம்	"	0	9 0
முதல் திருவந்தாதி	" அரும்பதப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	9 0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	"	0	6 6
மூன்றாம் திருவந்தாதி	"	0	6 0
நான்முகன் திருவந்தாதி	"	0	7 0
திருவீருத்தம்	அரும்பதப்ரதிபத தாத்பர்யஸஹிதம்	1	14 0
திருவாசிரியம்	"	0	3 0
பெரியதிருவந்தாதி	" ப்ரதிபதஸஹிதம்	7	0 0
திருவேழுகூற்றிருக்கை	"	0	3 0
சிறியதிருமடல்	"	0	5 0
பெரிய திருமடல்	"	0	5 0
திருக்குறுந்தாண்டகம்	"	0	3 0
திருநெடுந்தாண்டகம்	"	1	0 0
திருப்பல்லாண்டு	"	0	8 0
இராமாஸுநாற்றந்தாதி உரையுடன்	"	0	8 0
பராசரவீசிஷ்ட ப்ரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்	"	0	7 0
ஷண்மததர்ஸிநி	"	0	1 0
பெரியதிருமொழி க-முதல் கக-பத்துக்கள்	"	8	0 0
பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸவ்யாக்யாநம்	"	5	6 6
திருச்சந்த வீருத்தம் ஸவ்யாக்யாநம்	"	1	6 0
திருமலை ஸவ்யாக்யாநம்	"	0	14 0
திருப்பள்ளியெழுச்சி	"	0	8 0
அமலனாதிபிரான	"	0	7 0
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி	"	1	0 0
உபதேசரத்தினமலை	"	1	0 0
ஞானஸாரம் ஸவ்யாக்யாநம்	"	0	8 0

இப்படிக்கு :

ம. திருவேங்கடமுடயான்.

காரியதரிசி தணிகாசி,

நெ, நக, வேங்கடாசல முதலி வீதி, சென்னை.

ஸ்ரீமதேகராமாநுஜாயநம:.
ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

விஹிதவாக்ஸிகாமணியான மணவாளமாமுனிகள்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானஸார வ்யாக்யாநம்.

saivatsam

அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமானார் விஷயமான
தனியன்.

காதிகேஹரணீஜாதம் யதீஞ்ஞாஸ்யபோஸ்யயே !
ஜோதபுரேயவாராஜி வகூரணவரஃபிஷ்டி ||
நாரோத-ஜாய-ஹிஷ்டி வெஃஸாஹாய-ஹிஷ்டி !
யத-ஹிஷ்டி-ஹிஷ்டி வெஃஸாஹாய-ஹிஷ்டி ||

அருளாள கருங்குழல் தோகையர்வேல்விழியில் துவளும்
மருளம்வினைகெடும் மார்க்கம்பெற்றேன் மறைநான்கும்சொன்ன
பெருஞ்ஞானஸாரத்தைப் புந்தியில் தந்தவன் பொங்கொளிகேர்
அருளாளமாமுனி யம்பொற்கழல்க ளடைந்தபின்னே. ||

அவ. — எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே யார்யாதித்து, ஸகல
வேதஸாஸ்திர தாத்பர்யார்த்தங்களெல்லா மவ் ரருளிச்செய்யக்கே
ட்டு, தத்வஹிதபுருஷார்த்த யாதாந்யவித்தமராய், (க) "தேவமுற்ற
றியேன்" என்று, அவர்திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யம் பண்ணி

(க) கண்ணி-உ.

ஸேவித்தித்தே அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமானார், தம்முடைய பரமக்ருபையாலே, இவ்வர்த்தவிசேஷங்களைல்லாருமறிந்து உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்று, தத்வஹித புருஷார்த்த ஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸாராம்ஸத்தைப் பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் தெரியக்கடவதாக த்ராவிட பாஷையாலே இப்பிரபந்தமுக்கே வ்ருளிச்செய்கிறார். ஆகையாலே இதுக்கு ஜ்ஞாநஸ்ரீமென்று திருநாமமாயிற்று.

அவ;-முதற்பாட்டு;-ஸகல்வேதாந்த தாத்பர்ய பூமியாய், தத்வஹித புருஷார்த்த பாதாத்ம்ய ப்ரதி பாதகமாய், ஸம்ஸாரிசேதநோஜ்ஜீவநகாமனா ஸர்வேஸ்வரன் தன்னாலே ப்ரகாசிக்கப்பட்டுள்ளதாய், உபதேஸ பரம்பராப்ரபதமாய், தத்வவிதக்ரேஸாரான நம்பூர்வாசார்யர்களுக்குப் பரமதம்மாய், நித்யாநுலத்தேயமாயிறே ரஹஸ்யத்ரய நிருப்பது. அதில் ப்ரதம ரஹஸ்யமாய், பதத்ரயாத்மகமான திருமந்தர்த்தில், ப்ரதிபந்த ப்ரதிபாத்யமானவர்த்தத்துக்கு விவரணமாயிருந்துள்ள மத்யமசரமபதங்களுக்கு, 'ஆயேநஜெஞ்ஞாநதேந-த்வயேநமந்த்ரரத்தேந' என்கிறபடியே, மந்த்ரரத்தரக்யமாய் மத்யமரஹஸ்யமான த்வயத்திலுள்ளோர்தர வாக்யங்கள் விவரணமாய், அதில் பூர்வவாக்ய ப்ரதிபாத்யமான வித்தேகப்ராயவரணம், உபாயர்த்தரபரித்யாக பூர்வகமாய்ஸ்வீகாரத்திலுபாயத்வப்ரதிபத்திநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக வேண்டுகையாலும், உத்தரவாக்ய ப்ரதிபாத்யமாய்ப்பரமபுருஷார்த்தமான கைங்கர்யம், ப்ராப்திப்ரதிபந்தக ஸகலபாயநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக வித்திக்கவேண்டுகையாலும், பூர்வோத்தரார்த்தங்களாலே ததுபயப்ரதி பாதகமாய்ச்சரம ரஹஸ்யமான சரமஸ்ஸோகம், வாக்யத்வயத்துக்கும் விவரணமாய்க்கொண்டு தச்சேஷமாயிருக்கையாலே, ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் த்வயமே ப்ரதானமாகவிறே நம்மாசார்யர்களனுஸந்தித்துப்போருமது. அந்தத்வயர்தன்னில், பூர்வவாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்திதான், ஆர்த்த ப்ரபத்தியென்றும், த்ரு(பு)ப்தப்ரபத்தியென்றும், த்விவிதமாயிறே நிருப்பது. அதில் ஆர்த்தப்ரபத்தி முக்யமாய், த்ருப்தப்ரபத்திகளை(உள)ணமாயிருக்கும். அந்த ஆர்த்த ப்ரபத்திவேஷத்தை, இப்ப்ரபத்தத்தின் முதற்பாட்டாலே ய்ருளிச்செய்கிறார்.

பரமகாருணிகரான
அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய,

ஞானஸாரம்,

மூ.—ஊனவுடற்சிறை நீத்தொண்கமலைக்கேள்வனடித்
தேனுகருமாசைமிகு சிந்தையராய்—தாளே
பழுத்தால் விழுங்கனிபோல் பற்றற் றவீழும்
விழுக்காடே தானருளும்வீடு.

(க)

பொருள்:—(ஊனவுடற்சிறைநீத்து) ஊனவை து-மாம்ஸம், ஊனன் னன்
மது-ஊனியுடையவென்றபடி. இத்தால்மாம்ஸமபமான ஸரீரமென்
கை. இத்தேஹத்துக்கு தோஷம் சொல்லுவாரெல்லாம், (க) 'ஊனக்
குரம்பை' என்றும், (உ) 'ஊனேரக்கை' என்றும், (ங) 'ஊன
டைக்குரம்பை' என்றும், இப்படியேயிதேசொல்லுவதும், பாம்ஸத்
தைச்சொன்னவிது, மத்தமிதினுண்டான அஸ்ருக்பூயவிண்முத்ர
க்ரையுமஜ்ஜாஸ்திகளான அவாந்தர தோஷத்துக்கெல்லா முபலக்ஷ
ணம். எல்லாமுண்டானும் மாம்ஸப்ரகாரமா யிருக்கையாலே, (ச)
"புண்ணூரக்கை" என்றிதேயித்தைச்சொல்லுவது. (ரு) 'புண்ணை
மறையவறிந்து' என்கிறபடியே தோலைமறைக்கக்கைப்பாணியிட்டு
மெழுக்குவாசியிலே ப்ரமிக்கும்படிபண்ணி வைக்கையாலே, ஆந்தர
தோஷம் தோற்றாதிதே, அகவரம்ப்புறவாயானால், காக்கைநோக்
கப்பணிப் போருமித்தையிதே.

(உடற்சிறை) இப்படி ஆந்தரதோஷ யுக்தமாகையாலும், ஆத்
மாவுக்கு ஸங்கோசகரமாகையாலும், ஆரப்த(ஸு)கர்மபலமாகையா
லும், அந்த கர்மாதகுணமாக இந்த தேஹத்திலே யிட்டுவைத்தவ
னே விடுவிக்கில்லாது தன்னால்விடுவித்துக்கொள்ள வொண்ணாம
யாலும், அறிவுபிறந்தார்க்கு இத்தேஹத்திலிருப்பு- காராக்ருஹம்

(க) க-திருவ-கக. (உ) தி-மொ-க-உ-ங. (ங) தி-மொ

(ச) தி-மொ க க க. (ரு) தி வாய் தி-க-ரு.

† கைட்பாணி மணியாசனம்.

ச. ஞானஸாரம், க-பா, ஊனவுடற்சிறை வ்யாக்யாகம்.

போலே நிரந்தர துக்காவஹமாகையாலே, இத்தேஹத்தைச் சிறையென்கிறது. இதிலே பொருந்தி யிருப்பார், இத்தேஹதோஷம் காணமாட்டாதவஜ்ஞரிதே. (க) “ஜாண்ட்வாஸுக்ஷுப விணோகுத்ருஷா யம் ஜ்ஜாலஸிஸம்ஹதௌ | ஷெஹெஷிந் வீரதிஜாநு-வொலாவி தாநாகெவிலே- மாம்ஸாஸ்ருக்பூய விண்முத்ரஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்தி ஸம்ஹதௌ | தேஹேஸ்மிந் ப்ரதிமாந்முடோபவ்தாநரதேபேஜை” என்றாரிதே ஸ்ரீப்ரஹ்மஸாதாம்வான். தன்னைச்சிறைபஞ்சகவும், பெருங்கடற்பட்டானாகவும், அந்தக்கனாகவும், விஷதஷ்டனாகவும், அநுஸந்திப்பாரென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, அதுநாலையும். அடைவே விவரிக்கிற பிள்ளைலோகாஷாஸ்யர், முதல் வார்த்தையை விவரிக்கிற வளவிலே, தேஹம் சிறைக்கடமாகவும், தேஹாநுபந்திகளான பார்யாபுத்ராதிகள் கைக்கடமாகவும், அஹங்காரமடகாரங்கள் வளையலாகவும், நாசமானபட்சம் நாரியாகவும், அவ்விவகம்பூட்டாணியாகவும், இந்திரியங்கள் பிரிவாளராகவும், விஷயங்கள் பிரியலாகவும், மஹஸ்ஸம் மேல் தண்டலாகவும், தான் சிறையாகவும், எம் பெருமான் விமோசகனாகவும் அநுஸந்திப்பாரென்றாரிதே.

(நீத்து) இப்படியிருந்துள்ளதேஹமாகிற சிறைவிட்டு; நீத்தல்-விடுதல். ராஜபுத்ரன் அழுக்குச்சிறையிலே கிடந்தால், முடிசூடி ராஜ்யம் பண்ணுமதினும் சிறைவிடுகையே ப்ரயோஜனமா யிருக்குமாபோலே, ப்ராப்யலாபத்தினும் இதினுடைய விமோசகந்தானே ப்ரயோஜனமாகப் போரும்படியிறே இதினுடைய ஜேயபதைதானி ருப்பது.

(ஒண்கமலைக்கேள்வன்.) (உ) “வஜ்ஜேஷ்டிதாட்பத்மேஸ்திதாம்” என்கிறபடியே, ஒள்ளிதான தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாநமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபனுளவன். இத்தால் அநுபவ கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியாய்க் கொண்டு, ப்ராப்யமான விஷயம் ஒரு மிதநமென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. இதுதன்னை உத்தரவாச்யத்தில ப்ரதமபதத்திலே கண்டுக்கொள்வது.

(அடித்தேன்) அடித்தேனென்று ஸ்ரியபதியானவனுடைய திருவடிகளில் போக்யதையைச்சொல்லுகிறது. (உ) “விஷ்ணுஜ்ஜ்ண

(ச) வி-பு-க. (உ) ஸ்ரீஸூக்தம். (க) விஷ்ணுஜ்ஜ்ணகீர்த்தம்.

ஞானஸாரம், க-பா, ஊனவுடற்சிறை வ்யாக்யானம். ௫

வடுவொடுஉயுஉஹ்-விஷ்ணோபதேபரமேமத்வ உத்ஸஃ” என்றும்
(க) “தேனேமலரும் திருப்பாதம்” என்றும், சொல்லக்கடவதிறே.
இதுதான் திவ்யமங்கள விக்ரஹ் போக்யதைக்கு முபலக்ஷணம்.
திருவடிகளாகிறது-விக்ரஹைக-இத்யுமிதே. (உ) “நின் பாட்டாய்
மலர்புரையும் திருவுருவம்” என்கிறதுக்கு-மட்டை-மாட்டென்று
கீட்டிக்கிடக்கிறதாய், “ஐயுஉஹ் - மத்வ-உத்ஸஃ” என்கிறபடியே,
மதுஸ்யந்தியாகையாலே, நிரதஸ்யபோக்யமான திருமேனி யென்
துவென்று நம்பிள்ளையருவிச்செய்தாரிறே.

(தேனுகரும்) துகருகையாவது-புஜிக்கையாய், தேனுகரு
பென்று-அந்த போக்யதையை யநுபவிக்கையைச்சொல்லுகிறது.
(ஆசையு கு சிந்தையாய்) என்றது - அந்த போக்யதையை
யநுபவிக்கவேணுமென்று ஆசையிக்கிருந்துள்ளமலஸையுடையவ
ரென்க. இத்தால், ப்ராப்யருசிபிண்டய ப்ராசார்யம் சொல்லு
கிறது. இந்த ருசியிறே ப்ராப்யலாப-நிபந்தமான வார்த்திக்குக்
காரணம்.

srivatsam

(தானே பழுத்தால் விழுக்கனிபோல்) பக்வமானால் தானே
விழுந்த சிற்சூழ்மும் பழம்போலே. இது-ஆர்த்தப்ரபத்திக்கு த்ருஷ்
டர்த்தம். ஆர்த்தப்ரபத்திக்கு வேஷ்மிருக்கும்படியென்னென்று
ஆத்வானைக்கேட்க, கனிப்பழம் காய்பற்றாற்போலே யிருக்குமெ
னவருவிச் செய்தாரென்றது ப்ரஸீதீதமிதே.

(பற்றற்றுவிழும் விழுக்காடே). கீழ்ச்சொன்ன ப்ராப்யருசி
யாலேப்ராப்யாபா(ஊ)ஸங்களிலும், ப்ராபகாபாஸங்களிலும்பற்ற
ந்து, ஆர்த்தியால் வந்த பாரவஸ்யத்தாலே ப்ரபதந ரூபேண திரு
வடிகளிலே விழும் விழுக்காடென்று ஆர்த்தப்ரபத்தியைச் சொல்
லுகிறது.(ங) “யஃபராதநூயிவிதி-ஐஸுக்ஷு-கிவிவி-நா|தேந
ததூராதஃபாத ஸ்ராவ்யவிஷ்ணுவெஸ - யதாபராதந்வயி
பிர்த்துஸ்கஸம்ருதிபிரவிநா|தேநதத்புரத்போதஸ்ஸா ப்ரபத்திஸ்
ததாபலேத்” என்றிந்த ப்ரபத்திவேஷிந்தான் ஸநக்துமார ஸம்வி
தையிலே ஸங்க்ரஹேணச் சொல்லப்பட்டதிறே.

(விழுக்காடேதான்) என்றது, விழுக்காடுதானே யென்றபடி.

(க) தி-வாய்-க-ஐ. (உ) தி-வாய்-ங-க-ச. (ங) ஸநக்துமாரஸம்விதையே

மு.—நரகம்கவர்க்கமும் நான்மலராள்கோணைப்
பிரிவும்பிரியாமையுமாய் - துரிசற்றுச்
சாதகம்போல் நாதன்நன தருளேபார்த்திருத்தல்
கோதிலடியார் குணம்.

(௨)

(அருளும் வீடு) என்றது, வீட்டையருளும்; மோகத்ததைத்
தருமென்றபடி. வீட்டுன்று ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்விகையான
பகவத்ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. விழுக்காடுதானே மோகத்
த்தைத்தருகையாவது-ஆர்த்தப்ரபத்தியாகையாலே அவிளம்பேந
பலவ்யாப்தியாகை. (க) - ஆர்த்தநாஜாஸம்மதாஸக்யுடேவக்யுக்
வ்யுஸள-ஆர்த்தநாமாஸம்பலதா ஸக்ருதேவ க்ருதாஹ்யஸௌ”
எனனக்கடவதிதே, அல்லது ஸ்வீகாரந்தானே பலத்தைத்தருமெ
ன்னில், ஸ்வீகாரயத்தினுடையநேயேக்யத்துக்கும், ஸ்வீகர்த்
தாவினுடைய பாரதந்தாபத்துக்கும், விருத்தமாயிதே. ஸ்வீகார
ந்தனக்கொருகாலும் அதிகாரி விஸேஷணத்வமொழிய, பலஸாதந
த்வத்தில் அவ்யயமில்லையென்னுமிடம்தோற்றனினே(௨) “ந்ராவஸூகி
ஸூஹூஹிவாஸூ - ந்ராவஸூகி ப்ரஹ்மாஹிவாஸூ” என்றும்,
“ந்ராவஸூகி - ந்ராவஸூகி - ந்ராவஸூகி - ந்ராவஸூகி - ந்ராவஸூகி -
திசொல்லிவைத்தது. ஆகையாலே, விழுக்காடுதானே வீட்டுரு
மென்றது, ஆர்த்தப்ரபத்தியினுடைய அவிளம்பலவ்யாப்தியைச்
சொல்லிற்றமித்தனே.

(க)

இரண்டாம்பாட்டில், “ஆசையிசுநிந்தையாய்” என்றவிடத்
தில் சொன்னப்ராப்யருசிதான், பரபக்த்யாதி ரூபையாபிதேயிருப்
பது; அந்தப்ரபக்தி பிறந்தவர்க் விருக்கும்படியை யருளிச்செய்கி
றாரிப்பாட்டில்.

வ்யாசு:—(நரகம் கவர்க்கமும்) ஸ்வர்க்கநரகஸப்தம் தாம்,
புண்யபாபபலாநுபவ பூமிகளுக்குவாசகங்களாகப்ரவித்தங்களாக
ருக்கச்செய்தே, ஸூகதுக்கங்களுக்குவாசகங்களுமாயிருக்
ஆகவிதே (ங) - “துன்பமுமின்பமும” என்கிற பாட்டுகளுக்குவ்யாசு
யாகம்செய்கிறபூர்வாசாரியர்கள், “இன்பமில்லெந்நரகாயித்யால்
வான் கவர்க்கங்களுமாய்” என்கிறவிடத்துக்கு, “உலகங்களுமாய்”

என்கிறவிடம் ஆர்ஜநபூமியைச் சொல்லிற்றுகில் இவைபோக (ஹோ ௨) பூமிகளாகின்றன. அன்றிக்கே அங்குபோக பூமியைச் சொல்லிற்றுகில் இங்கு ஸுக துக்கங்களே யார்கிறதென்றருளிச்செய்தது.

(நான்மலரான் கோணைப்பிரிவும் பிரியாமையுமாய்) நான்மலரான்கோணைப்பிரிவு நாகும், பிரியாமைகவுரக்கமும், பென்றவ்யம். அதாவது, செவ்விதாமரைப்பூவை வண்ணத்தாநமாகவுடையபெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபனாவனை விஸ்வலேஷித்திருக்கை துக்கமும், தம்மஸ்வலேஷித்திருக்கை ஸுகமும், மென்கை. பரபக்தியாவது தத்வம்ஸ்வலேஷி விஸ்வலேஷைக ஸுக துக்கத்துவமிதே. பெருமான் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது, பிராட்டி நானும் கூடப்போவேனென்ன, புரவாஸத்துக்கும் வர்வாஸத்துக்குமுண்டான் விசேஷத்தை தர்சிப்பித்த, ஆளபின்பு, காட்டிலேபோமது துக்கம், படை வீட்டிலே நிருக்குமது ஸுகமென்று பெருமானருளிச்செய்ய, பிராட்டி, அங்ஙனல்ல, ஸுக துக்கங்கள் வ்யக்திதோறும்வ்யவஸ்திதமாய்க்காணுமிருப்பது. (௧) 'யஜ்ஞபாலஸஹஸஸ்ஸுமே-பா நிரயொய ஸுபாலிநா - யஸ்த்வயாஸஹஸஸவாககோ கிரயோயஸ்த்வயாவிநா' என்று, யாதென்று உம்மோடு பெருந்தமது ஸுகமாகிறது, உம்மையொழியப் படைவீட்டிலிருக்குமிருப்பு துக்கமாகிறது, 'உக்திதமம்' - இதுநாந்" தந்தா முக்கில்லாதவை பிறப்பக்களிலே கற்றறியவேணுங்காணும், 'வராரவீரகி-பராம்பிரீதிம்' உம்மைப்பே, லேகிதத்தல்லகாணுமென்னுடைய ப்ரீதியிருப்பதென்ன, உம்மதுமுனக்குப்ரீதிவரையாகச்சொன்னாய், இதுக்குநம்மைச்செய்யச் சொல்லுகிறதென்னென்ன, 'அஜ்ஞாநி யோஸஹ' 'சுமரதவ்ஸுமரிஷ்நா' 'கச்சராமமயாஸஹ' 'அகரதஸ்தேகமிஷ்யாமி' என்றுநாம் புறப்பட்டபடியே, என்னை முன்னேபோகவிட்டு, பின்னேவரப்பாருமென்றாறிதே ஏகாயநை யாகையாலே, 'சுயாஸஹ' 'சுயாலிநா' 'ஸஹ' 'த்வயாவிநா' என்றாறிதே. அல்லாதாரெல்லாரும் நாகையாலே, நான்மலரான்கோணைப்பிரிவும் பிரியாமை யுமென்றருளிச்செய்கிறார். (௨) 'நவஸ்தாஸ்யாஸுநாநவா ஹஸ்தி' 'வவ-நசவீதாத்வயாஸஹ' 'நசாஹமபிராகவ' என்று பிராட்டியோடு ஸம்பரகருதியாக விளையபெருமான் தம்மையருளி

(துரிசற்ற) அங்ஙப்பரையாகிற தோஷமற்ற. அதாவது-இப் படியிருந்துள்ள ப்ரேமமுண்டானால், அத்தை ப்ராப்தி ஸாதனமாகக்கொள்ள முபாஸகனாப் போலன்றித்தே, போஜிதனக்குகூடாத்துப் போலே அத்தை ப்ராப்தி ருகியாக்கி, இதின் பக்கல் உபாயத்வ ப்ராப்திபத்தி பண்ணுகையாகிற தோஷமற்றிருக்கை.

(சரதகம்போல் நாதனனை தருளே பார்த்திருத்தல்) அதாவது, வர்ஷநாராயல்ல துதிரிபாதசாதகம், ஸ்ரீநுஷ்ணர்த்தமாய்நாக் கொட்டு மளவிலும் பூக(ஹ்லிம)தமான ஜலத்தைப்புரிந்துபாராதே, வர்ஷத்தையே பார்த்திருக்குமாபோலே, ப்ரர்ப்தாவும் ப்ரரபகனும் ப்ரரப்திக்கு கப்பரானு மவனுயாமபடி, இவ்வாத்தமாவுக்கு வகுத்த ஸ்வாமியாயிருக்கு மவனுடைய பரமக்ருபபே ப்ரரப்திஸாதகமென்றுநிஷ்கர்ஷித்து; (உ) “துணியேனினிகின்னருளல்லது” (ஈ) “நினனருளேபுரிந்திருத்தேன்” என்று அவனுடைய வருளையேபார்த்திருக்கையென்றபடி. (ச) “பூவஹ்ஸூதகெயயது தூவதூஷுகவொதவத்” | ரக்ஷயரக்ஷக்யொருததூக்ஷ்யௌக்ஷணஜெக்யொஃ - ப்ரபந்நஸ்சாதகேயாதவத்ப்ரபத்தவ்யகபோதவத் | ரக்ஷயரக்ஷக்யொரேதல்லக்ஷ்யம்லக்ஷணமேதயோஃ” என்னக்கடவதிதே.

(கோதிலடியார் குணம்) அதாவது-அடியாரென்று பேரிட்டு, ப்ராப்யாந்தரங்களிலேயாதல், ப்ராபகாந்தரங்களிலேயாதல், ஸங்கம்பண்ணி யிருக்கும் சூற்றயின்றிக்கே, ஸ்வஸேஷத்வாது ரூபமாக ஸாத்ய ஸாதகங்களிரண்டு மவனே யென்றிருக்கு மவர்களுடைய ஸ்வபாவமென்றபடி. ஆகையாலிப்பாட்டில் பூர்வார்த்த(ய-6)த்தாலே ஸாத்யமவனென்னுமிடமும், உத்தரார்த்தத்தாலே ஸாதகமவனென்னுமிடமும் தோற்றச்சொல்லி, இப்படி யிருக்கைகோதிலடியார் குணமென்றருளிச் செய்தாராயிற்று.

(க) ரா-ஆயோ-நக-உள. (உ) தி-மொ-கக-அ அ. (ங) பெரி-தி-ந-ச-ச,

† (பர) த்ருஷார்த்தமாய்.

ஞானஸாரம், ௩-பா, ஆணையிடர்கடிந்த வ்யாக்யானம்

மூ.—ஆணையிடர்கடிந்த வாழியங்கையம்புய்த்தாள்
கோணவிடில் நீரின்குதித்தெழுந்த—மீனெனவே
ஆக்கைமுடியும்படி பிறத்தலன்னவன்றாள்
நீக்கமிலாவன்பர் நிலை

(௩)

மூன்றும்பாட்டு. இதில் கீழ்க்கொன்ன பரபக்தியினுடைய
மூன்றுதலான பரமபக்திபிறந்தவர்களுடைய நிலையை யருளிச்செய்
கிறார்.

வ்யா:--(ஆணையிடர்கடிந்த) (௧) "வரதா வரதா வரதா, உருவா
விந்தமயி" "வரதா நாமவரதா நாம" நாராயணவாரிய
ணை-பரமபதமரபந்தே மனஸாகிந்தயத்தரிம். "வரதா கவரதா
மாந்தாராயணபரமணை" என்கிறபடியே, தேவஸம்வத்ஸரத்திலே
ஆபிரஸம்வத்ஸரம் முதலே நீருக்கிழுக்க, தான் கரைக்கிழுக்க
அவச்சுப்பட்டு, அதுக்குத்தன்னிலமாகையாலும், அபிமத ஸித்
திராலும்ப(வ)லம்வர்த்தி(யி-இ)க்கையாலும், தனக்குத்தன்னிலமல்
விமையாலும் அபிமதாபத்தாலும்பலம் கஷிக்கையாலும், து
திக்கை முழுத்தும்படியான திறைவினாகையாலே இனியிதுக்கு
மேலில்லையென்னும்படியான ஆபத்தையடைந்து இத்தவசயில்லீரோ
திவீரலக சேலனை ஸர்வேஸ்வரனே நமக்கு ரக்ஷகனென்றதுஸந்தி
த்த, (௨) "நாராயணவே" என்கிறபடியே கூப்பிட்ட கஜேந்த்ரா
தீவானுடைய துக்கத்தைப்போக்கின. இவனுக்கு துக்கமாகிறது
முதலையின் வாயிலே யகப்படுகையாலே சரீரமழிகிறதென்றல்ல;
கையில் பூ செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே சாத்தப்பெறுகிறி
லோமென்னுமது. (௩) "நாஹங்கனெ வரஸ்யாஸ்ய தூணாய-ஓ-
உப-வா-உ-நா கரஸ்யகரஸ்ய நுவவா-உயொரவி-உ-ஹரெ-
காஹங்கனேபரஸ்யாஸ்ய தூணார்த்தம்மதுஸ-குதந! கரஸ்தகமலா
க்யேவபாதயோரார்ப்பிதும்ஹரே" என்றாரிறே. அப்படி யிருந்
துள்ள துக்கத்தை அவன் நோவுபடுகிற தசையிலேசென்று முகங்
காட்டிப்போக்கினபடியைச் சொல்லுகிறது.

(ஆழியங்கை) திருவாழியை யழகிய கையிலேயுடைய கை
யுந்திருவாழியுமாய்க் கொண்டாயிற்றப்போது சென்றது. (௪) "மழு

(௧) விஷ்ணுதர்ம, (௨) சிறியதிருமடல், (௩) வி-தர்ம. (௪) தி-வாய்-௩-க.

க0 ஞானஸாரம், ௩-பர், ஜனையிடர்கடிக்த வ்யாக்யாநம்.

ங்காதவை நுதியசக்கா நல் வலத்தையாயத் தொழுங்காதற்குறிந
ளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே ” என்னுரிசிற யாழ்வார்.
கையில் திருவாழியை யிருந்ததறிந்திலன், அறிந்தானுகில் இருந்த
விடத்தேயிருந்து அத்தையேவிக் காரியங்கொள்ளலாமிறே. அறி
ந்தாலுமப்படிச் செய்யப்போகாதாயிற்று; “தொழுங்காதற்குறிந”
என்கிறபடியே, ஐயும் திருவாழியுமான வழிகுநாண வாசைப்பட்
டிருக்கிறவ னாகையாலும், சைவப் பூதிருவடிகளில் சாத்தவாசைப்
பட்டிருக்கிறவனாகையாலும், சென்று அவனுடைய துக்கத்தைத்
தீர்க்கவேண்டுமென்பாடே. அவ்வளவுமன்றிக்கே சென்றவிடந்தன்
னில் இவனுக்கு கார்த்தகட்டான முதலையை நிரஸித்ததும் திருவாழி
யைக்கொண்டிறே; (க) “குட்டத்துக்கோள்முதலை தஞ்சக்குறித்
தெறிந்த சக்கரத்தான்” என்கிறபடியே.

(அம்புயத்தாள்கோணே). நளிரவாஸிசியான பெரியசொட்டி
யார்க்கு நாயகனுனவனை இதுவும் ஸாபிப்ராயம். (உ) “செவிவெவூ
பு-வெவூ: - சேவ்வெவூ” இத்தயாதிப்படியே, பா
தாப்ஜ ஸம்வாஸிசிகள் திருவடிகள் பிடிக்க, திருவந்தாழ்வானு
கிற படுக்கையில் பெரிய பிராட்டியாரையும் திருமார்பிலே யணைத்
துக்கொண்டு பள்ளிகொண்டருளா நிற்கக் செய்தேயிறே, இவனு
டைய வார்த்தநாதம் திருச்செவிப்பட்டது. அப்போதவர்கள் கை
யில் நின்றுத் திருவடிகளை வாங்கி, திருப்படுக்கையினின்றும் சட
க்கென வெழுந்திருந்து, திருக்கண்களை மலரவிழ்த்து, சுற்றும்பா
ர்த்து, பிராட்டியுடைய திருமுலைத்தடத்தில் குங்குமக்குழம்பிலே
பற்றிக்கிடக்கிற திருமார்பையும் அதில் நின்றுத் வாங்கி, பின்னையி
றே, (௩) “சுதாபி கவசுவகி பூவித்திவ்வூடி-அதந்திரசமுபதி
ப்ரஹிதஹஸ்தம்” இத்தயாதிப்படியே, பெரியதவரையோடே யெ
ழுந்தருளி, ஸ்ரீதஜேந்த்ராமுவானுடைய துக்கத்தைப்போக்கிற்று.
அத்தைப்பற்றவும், ப்ரஜைரகஷணம் பண்ணிவருதகண்டுகக்கும்
மாதாவைப்போலே, இது கண்டுக்களிப்பென்று செய்துளுகை
யாலும், அம்புயத்தாள்கோனென்கிறதும். இத்தாலுமிதருடைய
வாபத்தசைகளிலேசென்று உதவி ரகஷிக்குமவனாய், அவர்களை ரகஷி

(க) ௩-திருவ-கக, (உ)

(௩) ரஸ்த,

ஞானஸாரம், ச-பா, மற்றொன்றை வ்யாக்யாசம். ௧௩

ஐ, —மற்றொன்றை யெண்ணதே மாதவனுக் காட்செயலே
உற்றதிதுவென் னுளந்தெளிந்து—பெற்ற
பெரும்பேற்றின் மேலுளவோ பேற்றென்றிருப்பார்
அரும்பேறு வானத்தவர்க்கு. (ச)

த்தாலது தன் பேறுகக்கொண்டுக்கும் பெரிய பிராட்டியார்க்கு
வல்லபனுனவனென்கை.

(விடிவ்) இப்படி யிருக்கிற விஸ்வலக்ஷிக்குள் (நீரில் குதித்
தெழுந்த மீனெனவே) நீரிலே நின்று குதித்துக்கொண்டு, அத்
தைப்பிரிந்த மதஸ்யம்போலே.

(ஆர்கை முடியும்படி பிறத்தல்) ஸாரம் கருத்துமடியானவவ
ன்கதை பிறக்கை. ஸம்ஸலேஷத்தில் ஸாகமும் விஸ்வலக்ஷத்தில்
தாமசமாய்ச் செல்லும் பரபத்தியைத் காட்டில் பரமபத்திக்கு வி
சேஷம். விஸ்வலக்ஷத்தில் ஸத்தாஹிதி பிறக்கையிறே. அத்தை
ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளித்தெய்தாராயிற்று.

(அன்னவன் தானந்தகமில் லென்பாநிலை) கீழ் அம்புயத்தான்
கோனென்றவளை அன்னவனென்று பராமர்பிக்கிறார். அன்னவ
னென்றது அப்படிப்பட்டவனென்றபடி. ஐவ்வா, மதஸ்யத்துக்கு
ஜலம்போலே, இவ்வாத்மாவுக்கு தா(பா)ரகனாயிருக்குமவனென்ன
வுமாம். தான் நீக்கமில்லா வன்பானது அவன் திருவடிகளைப் பிரி
யலலிபாத படியான ப்ரேமம். இப்படி யிருந்துள்ள ப்ரேமத்
தைபுடையரானவர்களுடைய ஸ்வபாவம், அவனை விஸ்வலக்ஷிக்குள்
ஜலாதுந்ரு(ஐ)தமானமதஸ்யம்போலே ஸத்தாஹிதிபிறக்கும்படி
யாகவென்று கீழோடே ஸம்பந்தம். 'தவஸீதாநயாஹீநா ந
வாஹலேபிராவயவ | ஐஹலித-ஐவிஜீவாவொ ஜலாநஸூவி
வொஐயுகள - நசலீதாத்வயாஹீநா நசாஹமபிராகவ | முஹலிர்
த்தமபிஜீவாவொ ஜலார்மதஸ்யாவிவோத்ருதென' என்றாரிறே இ
னையபெருமாள். (௩)

கிலசம்பாட்டு: கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுபாட்டாலே த்வயத்தி
ல் பூர்வவாக்பத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்தியினுடைய மு
த்யவேஷத்தையும், அதுக்குமேது, ஆர்த்தாதிகாரியாலே பண்ண
ப்படுகையாலே அதிகாரியுடைய வார்த்திக்கு மேதுவானபரபத்தி

தசையின் நிலையிருக்கும்படியையும், பரமபக்தி தசையின் நிலையிருக்கும்படியையும் அருளிச்செய்தார். இனியுத்தரவாக்யத்தால் ப்ரதபாதிக்கப்படுகிற பரமபுருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தின் சீர்மையையறிந்து, ப்ரபோஜனார்த்த ஸங்கதிவருத்தி பூர்வகமாக, ஸ்வரூபாநுபம்மானவதிஷ்ட நிலைநானவர்களுடைய வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

(மற்றொன்றையெண்ணுதே) அதாவது - கைங்கர்யருப புருஷார்த்தத்துக்கு - அந்யமான தொன்றைப் புருஷார்த்தமாக(அ) கணியாதேயென்கை. அந்ய புருஷார்த்தமாவது - இஹ்மலோக போக(ஷோக்-)மும் பாலோகபோகமும், ஆத்மாநுபவமும்மே. அவைநற்பீன்பேர்தோல்வகையும் அஸஹ்யமாகையாலே மற்றொன்றை யென்கிறது. விரும்பாதே யென்னுதே ஏனனுதே யென்றது - அவைதன்னையொரு புருஷார்த்தமாக நினைத்தர்மிறே விரும்புவ தென்றது. அவற்றை விஞ்ம்புவார், தாஸ்யரஸமறியாதவர்களிறே. தாஸ்யரஸஜ்ஞரானவர்களுக்கு, அவை ஊஷரஜஸேவைபோலே வீரஸமாய், ஹேமமாயிறே யிருப்பது. (க) "ஹொமாஜஜெவியஸி வாஜிவஃஹகிண ஸா தாநுஹநி திரி தியாகிகிஷோக்திராஹா । ஸ வ்ஸந்தஃசுஜிவ வஜிஷிஹ்ஸந்தஃசுஜிவ ஹஸுஜிநாயகவ ஃ"வ்யுதஹாரஸஜ்ஞஃ - போகாஹமே விதிசிவாதிபதஞ்ச கிஞ்ச ஸ்வாத்மாநுபூதிநிதியாகிவமுத்திருத்தா । ஸ்வம்ததாஷஜில ஜோஷ மஹம்ஜுஷேய ஹஸ்த்யதிரிந்ததவ தாஸ்யமஹாரஸஜ்ஞஃ" என் றாரிறே ஆம்வான்.

(மாதவனுக்காட்செயலே) ஸ்ரீயப்பதிக்கடிமை செய்கையே. இத்தால் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியொரு மிதுநமென்னு மதுவும், கைங்கர்யமே புருஷார்தமென்னுமதுவும் சொல்லுகிறது. கைங் கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதுனமென்னுமிடம், உத்தரவாக்யத்தில் ப்ரதமபதத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லா நின்றதிதே திருமத் தரத்தில் த்ருதீயபதத்திலும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியொரு மிது னமாயிருக்கச்செய்தே, ஆர்த்த(ஸ்ரீ)மாகையாலே அவிஸதமா யிருக்கும்; அத்தைப்பற்றுகிறே; இதிலே திருமத்தரத்தில் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விஸதமாக வநுஸந்திக்கிறதென்று பின்னாலோகா

[illegible]

(உற்றதிதுவென்று)சீரியதிதுவென்று.(உ)“உறுவதிதுவென்று
எக்காட்ப்பட்டி” என்றும், (ச) “நீள் குடக்கூத்தனுக்காட்செய்
வதேபுறுவதாவது” என்றும், இதுவுமவர் தாமேயருளிச் செய்
தாரிதே. இது உற்றதென்கையாலே, அல்லாத புருஷார்த்தங்கள்
உருப விருத்த(ஐ)ங்களாகையாலே, உறுததென்னுமிடமும் ஸித்
தமிதே. ஆகவிரண்டு பதத்தாலும்,(ஈ)“திருமாலே நானு முன
க்தும்பசுவடியேன்” என்கிறபடியே, மிதநலேஷ பூசனைவனுக்கு,
(உ) “அடிமைசெய்வார் திருமாவகை” என்றும், (எ) “திருமாற்
கரவு சென்றூல்குடையாம்” என்றும், சொல்லுகிறபடியே, மிதந
சைக்கர்யமே புருஷார்த்த மென்னுமிடமும்இவனுடைய ஸ்வ
ரூபாத்ரூபக்வசிபந்தநமான தெனரவழும், செர்ல்விற்றாயிற்று.

(உனத்தெளிந்து) இக்கைங்காய்தன்னில் ஸ்வப்ரயோஜந புத் திக்கடியான அஹங்காரமகாரங்கள் போகையாலே, (அ) 'தனக்கே யாக வெணீக்கொள்ளுமீதே' என்றும், (ஆ) 'உனக்கே நாமாட்செய் வேம்' என்றும், பரமப்ரயோஜநமென்று செய்யும்படி ஹ்ருதயம் தெளிந்து, இத்தால், உத்தரவாக்யத்தில், நமஸ்புஷ்பத்தார்த்தம் சொ ல்லப்பட்டது.

(பெற்ற பெரும்பேற்றின் மேலுளதோ பேறென்றிருப்பார்)
அதாவது-இக்கைக்கர்யம்க்கு புருஷார்த்தமலப்த(ஸ்)மானஸ், இப்
படி லப்தமானவிம்மஹாபுருஷார்த்தத்துக்கு மேலுமொரு புருஷா
ர்த்தமுண்டோ வென்றிருக்கு மவர்களென்கை. ப்ரமபதத்தை

(க) ஜிதர்தே. (உ) தி-வரய்-ந-ந-க. (ங) தி-வரய்-க-ந-ச.

(ச) தி-வாய்-ச-க-கர் (இ) திருப்பல்லா, (ஈ) தி-வாய்-ச.

(எ) 4-திருவ-நீர், (அ) தி-வாய்-உ-க, (க) திருப்பாவை-உக;

கச்ச ஞானஸாரம், ௫-பா, தீர்த்தமுயன்றடுவதும் வ்யாக்யாரம்.

மூ.—தீர்த்தமுயன்றடுவதும் செய்தவங்கள் செய்வனவும்
பார்த்தனைமுன்காத்தபிரான் பார்ப்பதன்முன்—சீர்த்துவரை
மன்னையோமென்னு வாழ்வுமக்கீந்ததற்பின்
என்னகுறைவேண்டுமினி. (௫)

விரும்புகிறது, நித்தம் விபூதியாகையாலும், ஸுத்தஸத்வமாகை
யாலே ஜ்ஞாநாகந்த ஜாக்மாயாகையாலும், இக்கைங்கர்யமாகிற புரு
ஷார்த்தத்துக்கு விச்சேதமற்ற தேசமென்னுமத்தைப்பற்றினிறே.
ஆகையாலே, மேலுன்தோ பேறென்னத்தட்டில்லை. ஆகவிப்படி
யிருக்குமவர்கள்.

(அரும்பேறுவானத்தவர்க்கு) அதாவது—அஹ்ருதஸஹஜீதா
ஸ்யராய், கைங்கர்ய-நிரதராய், பகவதேகபோக(ஹொம)ராயிருக்
கும் பரமபதவாஸிகளுக்கும், பெறுதற்கரிய புருஷார்த்த பூ(ஹி)த
ராவரென்கை. இத்தால் (சு)வ்யாப்யஸ்யுதி-ஸதாபஸ்யந்திப்படியே
*அப்பொழுதைக்கப்பொழு தென்னராவமுத மாகவதுபவிக்கிற
விஷயத்திற்காட்டிலும், தங்களை துர்ஸப புருஷார்த்தமாக நினைத்
ததுபவிக்கவர்க்கைப்பெம்படி யாவர்களென்றதாயிற்று. (உ) 'யே
ஸ்ரஹந் ஹவஜீரஸ்ய ஹொமஸகநிரதாஸ்யா' தெவிரயாகி
லய: வெராகூஸ்தரெவெகண்ண திவ்ஸநாடி - யேப்ரஹ்மம் பக
வத்தாஸ்ய போகைநிரதாஸ்தர | தேப்ரியா திதய: ப்ரோக்தாஸ்
ஸ்ரீவைகுண்டநிவாஸநாம்" என்றிவ்வார்த்தம் ஸ்ரீஸாஸ்தர்த்தில்
சொல்லப்பட்டதிறே. (ச)

அஞ்சாம்பாட்டு. பூர்வவாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற
ஸித்தோ(ஹொ)பாயவரணம், இதரோபாயப் பரித்யாகத்தை யங்க
மாக வுடைத்தாயிருக்குமென்னுமத்தை சரஸ்வலோகமுகத்தாலே
யறிந்து, உபாயரூப ப்ரவ்ருத்திகளில் அவ்யமற்று, ஸ்வரூபாநு
ரூபமாக அவன் பக்கலிலே ந்யஸ்தப்(ஹ)ராய், ஸ்வீகாரகார்த்
தார்த்த்யத்தை யதுஸந்தித்திருக்கு மவர்கள்படியை, ஸ்வநிஷ்டாநு
ரூபேண வருளிச்செய்கிறார்.

(தீர்த்தமுயன்றடுவதும்)கங்கா, யமுநா, ஸ்ரஸ்வதி பார்ப்ருதிக
ளான தீர்த்தங்களிலே, பாபகூடியார்த்தமாகப்பெரிய உத்யோகத்

(க) புருஷஹி- (உ)ஸ்ரீஸாஸ்தரே.

ஞானஸாரம்: டு-பா, தீர்த்தமுயன்றாவதும் வ்யாக்யாரம். கடு

தேடே அவகாஹிக்குமதுவும். தீர்த்தங்களானவை - பாவநாஸகம். முயற்சியாவது - உத்தியோகம். ஆடுகையாவது - அவைற்றி
லே பறுகையப்புகுந்து முழுகுகை.

(ரெய்தவங்கள்செய்வனவும்) (க) "ஊன்வாடவுண்ணுது" (உ)
"போருப்பிடையேயின்னும்" (ங) "வீழ்கனியு முழிலைபு மென்னு
மவைபேறுகர்த்து" இத்யாதிகளிலே சொல்லுகிறபடியே, காய
ஸோஷணர்த்தமாகச்செய்யப்படும் சபஸஸூகங்களைச் செய்யுமவை
யும். இதுதான், தரிசாகாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம்.

(பார்த்தனைமுன் காத்தபிரான் பார்ப்பதன்முன்) அதாவது -
உபாயாத்ரங்கள் எல்லா முபதேசிக்கக்கேட்டு அவற்றின்னடைய
தஷ்டரத்வத்தையும் ஸ்வரூப விருத்த(வி)தஷ்டத்தையும் அதுஸந்
தித்த ஸோகோவிஷ்டனான அர்ஜுனனை (ச) "வவஸ்யோபாநு-
ஸ்வதர்மார்" இத்யாதிகளாலே பூர்வோக்த்தங்களா
பிரத்தள்ள ஸாங்கமான ஸகலதர்மங்களையும், ஸ்வாஸநமாகவிட்டு,
ஸௌவப்பாதிருண விஸிஷ்டனான வென்னையே நிரபேகக்ஷாபாய
மாகப்பற்று; ஸர்வஜனதவாதிருண விஸிஷ்டனான கான் உன்னு
டைய அஜ்ஞந்வாதிகளை அதுஸந்தித்து, என்பக்கவிலே ந்யஸ்தப்
(ஊ)ரனான உன்னை, மத்ப்ரப்தி ப்ரதிபந்தக ஸகலபர்பங்களில் நின்
டம் விடுவிகக்கடவேன். ஆண்டின்பு, ஸோகியாதேவகாள்ளென்று
உதேசித்து முன்பு ரக்ஷித்தருளின் மஹோபகாரகனுவன் கடா
க்ஷித்தருளுவதற்கு முன்பென்கை. இத்தால் சரமஸ்ஸோகார்த்தம்
கெடுகில் படுவதற்கு முன்பென்றபடி..

(சீர்த்துவரை. மன்னன்) (டு) "பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார் பணி
செய்ப்பத்துவரை பென்னுமதில்நாயகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர்"
என்கிறபடியே, தணக்கநர்யார்ஹாராய, அநர்யோபாயோபேயங்க
ளில் அந்வயமற்றிருந்த திவ்ய மஹிஷிகளுக்கு நாயகனுய்க்கொ
ண்டு பூரிமத்த்வாரகைக்கு நிரவாஹகனுனவன்.

(அடியோமென்னு வந்ழவு நமக்கித்ததற்பின்) அவனுக்கு நாம்
சேஷபூகரென்றறிந்து, எவர்கூணர்த்தமாக ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில்ந்
வயமற்றிருக்கையாகிற ஸம்பத்தை நமக்குத் தந்தருளினபின்பு.

(க) தி-மொ-கூ-உ-க. (உ) க-திருவ. (ங) பெரியதிருமடல்.

(ச) கீ-க-அ-க-க. (டு) பெரி-தி-ச-க-ச.

கக கு'னஸாரம், இ-பா, தீர்த்தமுபன்னுலே தம் வ்யாக்யாரம்.

அடியோமென்கையாலே, ஜ்ஞாநாநந்தங்களிலுங் காட்டில் ஆத்மாவுக்கு ஸேஷத்வமே அந்தாங்க நிருபக மென்னுமிடமும், வாழ்வென்கையாலே, இத்தையறியவே ஸ்வயத்த நவ்ருத்தி ஸ்வப்ரயோஜநவிருத்தி விதித்திகையால், இதுவே ஆத்மாவுக்கு ஸம்பந்தென்னுமிடமும், நமக்கீத்ததற்பின்னென்கையாலே, அநாதிகாலமில்லம் பந்த. முண்டாயிருக்கச் செய்தே, இத்தை யிழந்துகிடத்த நமக்கு இப்பர்த்தி பிறத்ததும் அவனருளாலே மென்னுமிடமும் சொல்லுகிறது. இப்படி அவனிவ்வாழ்வை நமக்குத்தந் தருகினின்பின்பு.

(என்னகுறை வேண்டினி) அதாவது - இனிமேலுள்ளகாலம், உபாயோபேயங்களி லொன்று கிமித்தமாகக் குறை படவேணுமோவென்கை. இத்தால் அவன் 'போஸாங்க-மாஸாங்க' என்றருளிச் செய்தபடியே, நங்காரியத்திலுந் நாம் கரைச்சலற்று நிர்ப(ஊ)ராயிருக்குமத்தையன்றோ வென்றதாயிற்று (க) 'தாவஜெஹதூதி-பாதி ஸரிதஸூவாஸாஸிவ | யாவஹஹஜ்ஜஹவாஸ விஷ்ணுபரம்மத்தில் சொல்லப்பட்டவசனமும், (உ) 'கிந்தஸ்யதாநை கிந்தீர்த்தை கிம் தபோபிகிமத்வரை | யோகித்யம் த்யாயதே தேவம் காராயணமநந்யதீ' என்று, இதிலாஸஸமுச்சயத்தில் சொல்லப்பட்ட வசனமும், இப்பாடில் பூர்வவாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாத(ஃ)மாக அநுஸந்தேயம். இதற்குப் பொருள், 'கின்றவாகில்லா நெஞ்சு' என்கிறபடியே, ஒன்றிலும் நிலை நில்லாமலேர் டித்திரியும் மகஸ்ஸானது, யாதோரளவு மிவ்வாத்மாவுக்கு ப்ராப்யமுமாய், ப்ராபகமுமாயிருக்கும் அவன்பக்கல், பக்தியினுற்றமுடைத் தாகாதவ்வளவும், ஸரித்துக்களும், ஸரஸ்ஸுக்களுமாய்க்கொண்டு பாவநமான தீர்த்தங்களைக் குறித்துப் போவானென்றும் - யாவனொருவன், அப்ப விஷயத்தில் மகஸ்ஸந்து, த்யோதமாநாநாதி குணயுத்தனாய், நாரஸந்த வாச்யமான சேதநஸமுஹத்துக்கு உபா

(க) விஷ்ணுதர்மம்.

(உ) இதிலாஸஸமுச்சயே-ந.உ.

மூ.—புண்டரீகைக் கேள்வனடியா அப்பூமிசையோன்

அண்டமொருபொருளா வாதரியார்—முண்டி.

மலங்கவொரு மீன்புரண்ட மாத்நிரத்தாலார்த்துக்

கலங்கிடுமோ முகநீர்க்கடல்.

(சு)

மோபேயங்க ளிரண்டும் தானாகையாலே, நாராயணஸப்த வாச்ய னானவனை, ஸர்வதூலமு மப்படியே யறுஸத்தியா நித்ருமவனுக்கு தா, தீர்த்த, திபோத்வ(யு)ரங்களாலென்ன ப்ரமோஜமுண்டென் றும் சொல்லிற்றிறே. ஆகையாலிவை ஸம்வாத(சு)மாகக்குறை பகலை.

(தி)

ஆறுப்பாட்டு. இப்படி துஷ்டதர்ஷாதி தோஷ தர்ஸகத்தா கே உபாயந்தர ஸந்தமறக் கூடிற்றுகிலும், அநாதிகாலம் ஸப்தாதி காலே வரஸனை பண்ணிப்போந்த ஆத்மாவுக்கு, உபேயாந்தரமா ன வஸ்வர்யத்தைக் கண்டாலாசை செல்லாதொழியுமோ?; அந் தவஸ்வர்யோ த்ரோ(மே)கந்தான் இவனெஞ்சைக் கலங்கப் பண்ணுதோவென்ன. பகவத்கரியாய்விடுகூர்னவர்கள், ஐஸ்வர்யத் திக்கு மேலெல்லையான் ப்ரஹ்மபதத்தைப். மொரு புருஷார்த்த மாக விரும்பார்கள்; நெஞ்சைக் தலக்கவுமரட்டாதென்கிறார்.

(புண்டரீகைக்கேள்வ னடியார்) பத்மோத்பவையாய், பத்ம உபாதிமா யிருக்கையாலே, பத்மநீயென்று திருநாமத்தையுடைய வனான, பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லயனானவனுடைய திருவடி களில் ஸேஷத்வமே தங்களுக்கு நிருப்தமாக வுடையவர்கள். இத் தால்: (சு) 'பண்டைநாளாலே தின்றிருவருளும் பங்கயத்தாள்திரு வருளுக்கொண்டு' என்கிறபடியே, அவர்களிருவருடையவும் விஸேஷகடாக்ஷத்தாலே திருக்கி, தச்சேஷத்வைகநிருபகராய், தத்தாஸ்யைகாஷ்டர் யிருக்குமவர்களென்கை.

(அப்பூமிசையோன்கண்ட மொரு பொருளாவாதரியார்) ஐஸ்வர் பத்திக்கு மேலெல்லையாக ப்ரஸித்தமாய், திருநாப்கமலோத்பவ னுபாஹ்மாவிலுடைய வரநத்தத்துக்கு ஹேதுவாய், சதுர்த்தஸ புவராத்மமான அண்டத்தை, ஒருசரக்காக வாதரியார்கள். தேஹத்தாபிமாசிகளுக்கும், ஸ்வதந்தர்க்குமிதே, ஐஸ்வர்யம்

கஅ ஞானஸாரம், எ-பா, தோளார்குடர் வ்யாக்யாநம்.

மூ.—தோளார்குடர்த்திகிரி சங்குடைய சுந்தரனுக்கு
ஆனா னர் மற்றொன் றிலன்புசெய்வார்—பீனாங்
பொருவரிய விண்ணுட்டில் போகம்நுகர்வார்க்கு
நரகன்றோவித்திரைநன் நாடு.

(எ)

ரஸாவஹமாய்க்கொண்டு புருஷார்த்தமா யிருப்பது; பாகவத்தா
ஸ்யமறித்தவர்களுக்கு, விஸமாய ஜுகுப்ஸாவிஷயமா யிருக்குமி
தே. ஆகையாலத்தைபாதரிப்பீர்களோ? அப்படிச்செல்லலாமோ?;
அந்த ஐர்வரயத்தினுடையகிளர்ப்பாம் தன்னையாசைப் படும்படி
இவர்கள்நெஞ்சைக்கலங்கிப் பண்ணுதோ வென்னுமாகாங்கைஷயி
லே யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

(மண்டியித்யாதி) ஒரு மதஸ்யமானது, தன்ஸக்தியெல்லாவற்
றோங்கு கூடித்தளவிக்கொண்டு நிலைகொண்டு கலங்கும்படி இடம்
வலங்கொண்டு புரண்டமாத்ரத்தால், ஆற்றநீர் ஊற்றநீர் வர்ஷ
நிலைமன்கிற ஜலத்ரயயுக்தமான ஸமுத்ரமானது, நிலைகொண்டு
உகரித்துக்ஷாபிதாமோ அந்தமதஸ்யத்தினுடையஸ்புரணத்தால்.
(க) 'சுபிரெயொஜேஹரயி: அபாமேயாமஹோததி:' என்கிற
ஸமுத்ரமகலங்கிலனறே, ஐர்வரயத்தினுடையகிளர்த்திகண்டால்,
கம்பிரமான விவர்களுடைய ஹ்ருதயம்கலங்குவதென்றுகருத்து.
“ஹ்ருதாணஜேவீரோ குஃ கிஹொவ்யபநவந: | ஸஹரீவஸூரி
தெநாஸ்யே: க்ஷாஸ்யகாநெநவஜாயதெ - ப்ரஹ்மாண்டமண்டலீ
மாதாம் கிமலோபாயமநஸவிந: | ஸபரீஸ்புரிதேநாப்தே: க்ஷாப்த
தாவைவஜாயதே” என்னக்கடவதிதே.

(சு)

ஏழாம்பாட்டு. தாஸ்யச்சவடறித்தவர்கள், ஐர்வரயத்துக்
கெல்லையான ப்ரஹ்மபதத்தை, விரும்பார்களுன்றார்தே. அவனழ
கிலே தோற்று அடிமைபுந்கவர்கள் அந்நிஷிஷ்யங்களை ஆதரியாக்
களுன்கொரிதில்.

(தோளார்குடர்த்திகிரி சங்குடைய சுந்தரனுக்கு) திருத்தோ
ளோடே சேர்ந்திருந்துள்ள தேஜோரூபமான திருவாழியையும்,
ஸ்ரீபாஞ்ச ஜ்யைத்தையு முடையனாகையாலே வந்த வழகையுடைய
வனுக்கு, (உ) “மணைப்பாற்பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்

(க) ரா-யு-கக-நக.

(உ) உ-திருவ-சஉ.

லாம் துறத்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்கிறபடியே வெறுப்புறத்திலே யாலத்தி வழிக்க வேண்டுமபடி யிருக்கிற தன்னழகாலே, ப்ராக்ருத ஸகலவிஷய ஸங்கத்தைபு மறுக்கவற்றான திருத்தோள்களோடே (௧) ‘அணிபாராழியும் சங்கமும்’ என்கிறபடியே ஸர்வாபரணங்களும் தர்பேயாய்ப்போரும்படியிருக்கிற, திருவாழியையும், ஸ்ரீபாஞ்சதந்தியத்தையுமேத் துகையால்வந்த வழகுங்கூடினால், அழகு இரட்டித்திருக்குமிதே.

(சுத்தாணிகர்களானார்) இப்படியிருந்துள்ள வழகையுடையவனுக்கு அவ்வழகுக்குத்தோற்று அடிமைபானவர்கள், ‘புண்டரீ வகக்கேள்வனடியார்’ - என்கிறவிடத்திலே சொன்னதாஸ்யம் விவருப ப்ரபுத்தம். இது குணக்குத்தம். சுத்தானுக்கு - என்றும் ஆனானு - என்றும் சொல்லுகைகளிலே ஸ்வரூபப்ரபுத்தமான தாலபத்திலே நிற்குமவர்களையும், அப்பேரஸைக்கப்போ தழகுக்குத்தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும்படி பண்ணுமிதே விஷய விவரஞ்ஞன்யம். ஆகையால் இப்போதழகுக்குத்தோற்று அடிமைபுக்கவர்களைச் சொல்லுகிறார்.

(மற்றொன்றி லன்புசெய்யார்) அதாவது - அப்படி யடிமைபானவர்கள், அவ்விஷயத்துக்கரியமாயிருக்கும் ப்ராக்ருத விஷயக்களோன்றிலும் ஸ்வேஹம் புண்ணாடுகென்கை. அப்ராக்ருதமாய், அதிமகோஹமாயிருக்கும் விஷயத்தில் வாகியறிந்து, அதிலே தோற்றிருக்குமவர்கள், அத்வாபா(னா)ஸமாய், அனிலக்ஷணமானப்ராக்ருத விஷயங்களை விரும்புவார்களோ? ஐனிக விஷயங்கனிலர்ப்படி யிருந்தாலும், இத்தைப்பற்ற அதிலிலக்ஷணமான ஸ்வர்க்காத்யமுஷ்மித விஷயங்களைக் கண்டால், அதிலன்பு செல்லாதோவென்னு, மாகாங்கைஷ்டிலே யருவிச்செய்கிறார் மேல்.

(மீளாப் பொருந்ரிய விண்ணாடில் போகம் துகர்வார்க்கு) அதாவது - துவபுருராவதுதெ துவபுருராவதுதெ - நசபுருராவத்தே நசபுருராவத்தே” என்கிறபடியே, புருராவ்ருத்தி சலிதமாய், அப்ராக்ருதமாய் ஸுத்தஸத்வமயமாய் நிரவதிகதே ஜோரூபமாயிருக்கையாலே உபமாக சலிதமாய், (௨) ‘சுக்ஷ்மே

மு—முற்றப் புலனமெல்லா முண்ட முகில்வண்ணன்
கற்றைத்தழாய் சேர்க்கழிலன்—பற்றென்றை
இச்சியாவன்பர் தனக் கெக்தனே செய்தடினம்
உச்சியாலேந்து முகந்து.

(அ)

வாரஜெவொழிதலு—ததக்ஷரேபாமே வ்யோமக்” என்கிறபடியே, பர
மாகாஸ சப்தவாச்சயமான திருநாட்டுள்ளே, போக(வொம)த்தை
புஜிக்கவேணுமென் னுமாச்சயுடையவர்களுக்கு.

(கரகன்றே வித்திரன்நன் காடு) அதாவது—(க)“கஜ்ஜேணபு
ணெஜித—புலொகம் விசுயி கஜ்ஜேணபுண்யேமர்த்தயலோகம் விசு
ந்தி” என்கிறபடியே புண்க்ஷயம் பிறந்தவாறே முகக்கீழ்ப்படத்
தள்ளி விடுபபடி—பிறுப்பதாய், ப்ராக்ருதமான ஸ்வஸத்தருஸலோகந்
கள் பலவற்றையு முடைத்தாய் கர்மவஸ்ய சேதந்நா இத்தரணு
க்கு, போக(வொம)ன்தகர்மம், நாடா யிருந்துள்ள ஸவர்க்க
லோகம் நாகபராயன்றோவென்கை. இத்தால் இந்த விபூதியில்
போக(வொம)ம், துக்ஷாவஹமர்ப்பிருக்குமென்றதாயிற்று. (உ)“கத
ஃ ப்ராஜாபுராணிய விவொணெஷா ஃ ஹொதூநாடி ஹொமா
வாரதூராஃநா ஃ கெவ்வெ—தி—பொவரோ - தத்பதம் ப்ராப
துகாமாயே விஷ்ணோஸ்தேஷாமமஹாத்மநாம்! போகாபுரந்தரா
தீநாம்பேஸர்வேகிரயேர்பமாஃ” என்றிவ்வர்த்தம் ப்ரஹ்மாண்ட
புராணத்திலே சொல்லப்பட்டதினே.

(எ)

எட்டாம்பாட்டு—அநக்ய ப்ரயோஜனராய்க் கொண்டு தன்
பக்கல் ப்ரேமயுக்தரானவர்கள் அடிமை செய்யுமிடத்திலேதேனு
மொருபடி செய்தாலும் அவனத்தையுந்து ஸிரஸாவஹிக்கு மென்
கிறார்.

(முற்றப் புலனமெல்லா முண்டமுகில்வண்ணன்) ப்ரளயத்தி
லழியாமே ஸகலலோகங்களை யு மொன்றுமொழியாமல் திருவநிற்
றிலே வைத்து கோக்குகிறது, தன் பேரென்னுமிடம் வடிவிலுபு
றிலே தோற்றும்படி யிருந்த காளமேக நிபமான் வடிவையுடைய
வன். இப்போததைச் சொல்லுகிறது(க)“தாயிருக்கும் வண்ணமே
உம்மைத்தன் வயிற்றிருத்தி யுய்யக்கொண்டான்” என்கிறபடியே

(க) கீ- (உ) ப்ரஹ்மாண்டபுராணம். (க) தி-மொ-கக-க-க.

அபத்தசையிலே அகில லோகங்களையும் அவை யறியாதிருக்கத் தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாகவயிற்றிலேவைத்து அகிழித்தது தன்பேறென்னுமிடம் தன்வடிவிலே தோற்றும்படி யிருந்தவன். இத்தால் அந்நய ப்ரயோஜனநாய்த் தன்பக்கல் ப்ரேமயுக்தரானவர்கள் ஸ்வவிஷயத்தில்பண்ணும் ஸோஷிவ்ருத்திகளை யாதரித்துக்கொள்ளுமென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக.

(கற்றைத்துழாய் சேர்த்தழலன்றி) தன்னிலத்திலுங்காட்டில் திருமேனியோட்டை. ஸப்ஸத்தாலே (க) “தழைக்குந் துழாய்” எங்கெப்படியே தழைத்திருந்துள்ள திருத்துழாயோடே சேர்ந்திருந்துள்ள திருவடிகளையொழிய. இதுதான் திருவடிகளி லொப் பனைக்கெல்லா முபலக்ஷணம்.

(மற்றொன்றை யிச்சியாவன்பர்) இப்படிபரமபொக்யமான தீத்திருவடிகளையொழிய, வேறொரு ப்ரயோஜனத்தை யிச்சியாத உபான ப்ரேமமுண்டானவர்கள். “ப்ரயோஜனாத்ரபரராய் கிஞ் சித்தசிப்பார்(உ). டெஹிஜெஹிஜெ-தேஹிமேததாமிதே” என்கிற உபயே, கொடுத்துக்கொள்ளுகைக்கிற கிஞ்சித்தகரிப்பது. அங்ங னன்றக்கே(ங) “இன்றுவந்தித்தனையும்” இதயா திப்படியேகொண்ட துக்குக்கைக் கூலிக்கொடுக்கும்படியான. அந்நயப் ப்ரயோஜன(ஊ)ப த்திகரானவர்கள்.

(தனக்கெங்ஙனே செய்திடினும்) வகுத்தசேஷியான தனக்கு அநமை செய்யுமிடத்தில் ப்ரேமபகஸ்ஸராத்த்கொண்டு அக்ரமமாக வாதல், ஸக்ரமமாகவாதல், எப்படி செய்யிலும்.

(உச்சியாலேற்கு முகந்து) ப்ரீதனய்க்கொண்டு ஸிரஸாவலிக்கு ம், எங்ஙனே செய்திடினுமுச்சியாலேற்கையாவது - இவன் காலாலே பொசட்டவற்றை அவன் தலையாலே யேற்கை. ஹரதே - லோகஸ்யபெஃ யாக்சியாலஸு ப்யா-காலஸு ரொகாஹத வ-ஹ்னி: தாலஸவ-ஹ்நிரஸாபெவ: ப்யா-காலஸு கிவெல்லய-பாரதே - மோக்ஷதம்-யாக்சியாஸ்ஸம் ப்ரயுக்தாஸ்ஸ்யுரேகாந்த கதபுத்தபி: தாஸ்ஸர்வாஸ்பிரஸாதேஸ: ப்ரதிக்குஹ்நாதிவைஸ்வ யம்” என்னக்கடவதிதே. (அ)

(க) பெரி-திருவ.௩௬.(உ) யஜு-௧-அ. . (ங) பார-மோக்ஷ

மூ.— ஆசிலருளா லணைத்துலகுங்காத்தனிக்கும்
வச்சமலரான் மணவாளன் டேகசுபொலி
விண்ணுட்டிற்சால விரும்புமே வேறென்றை
எண்ணுகார் நெஞ்சத்திருப்பு. (க)

அவ;— ஒன்பதாம்பாட்டு; அநர்ய ப்ரயோஜராய் அடிமையெய்
யுமவர்கள் விஷயத்தில், அவனுக்குண்டான வாதத்தை யருவிச்
செப்தார் கீழ் அவ்வளவுக்குக்கே, அநர்ய ப்ரயோஜரானவர்களு
டைய ஹ்ருதயத்திலிருப்பில் அவனுக்குண்டானவிரும்பமிருக்கும்ப
டிமையருவிச்செய்கிறாநீதல்.

வ்யா;— (ஆசிலருளால்) கிரீஹேதுக க்ருபையாலே. ஆச-குத்
றம், இல்-அதில்லாமை. அருளுக்குக்குற்றமாவது - ஸ்வேஹதுகமா
ன போதொழிய தூர்யக்ரஹாகாமலிருக்கை.

(அணைத்துலகும்) லமஸ்திலோகத்தையும். ஸ்வேஹதுக க்ருபை
யாலே செய்யும்பேர்திறே, குணகுண நிருபணம் பண்ணிவரைந்து
ரக்திப்பது இவ்விடத்தில் ஸோகஸப்தம்-ஜநவாசி. (க). ஹோகஸு-
ஹவநெஜேந - ஸோகஸ்தபுவநேஜேந” என்னக்கடவதிறே.
(காத்தனிக்கும்) அநைதுககர்ப் போக்கிரகித்து அபி(வி)பத
ங்களைக்கொடுக்கும்.

(வாசமலரான் மணவாளன்)(உ) “வேரிமாறாதபூமேவிரும்பான்”
என்கிறபடியே, எப்போது மொக்கச் செவ்விமாறாமையாலே பரி
மளம் அலையறிகிற பூஷபத்தையிருப்பிடமாகவுடைய பெரிய
பிராட்டியார்க்கு வல்லபனாவன். கீழ்ச்சொன்னபடியே, ரகிப்
புதுதான் அவனோடேகடியிருந்தாயிற்று. (ங) “ஹேஷு வஹ்ருஷீ
கெஸாஹேஷு காராணேஷு விபயா ரகதக்ஷு வஹ்விபாஹேஷு
காஹேஷு வஹ்விபே - லக்ஷம்யர்ஸஹ ஹ்ருஷீகேஸோ தேஷு
காருண்ய ரூபயா | ரகதக்ஷு ஸர்வவித்யந்தேவேதந் தேஷு சகி
யதே” என்னக்கடவதிறே. ரகதணத்திக்கடியான க்ருபையைக்
கிளப்புகையும், ரகித்தாலதுகண்டு உகக்குண்டயும், அவளுடைய
கூறுயிறே யிருப்பது. இப்படி யிருக்கிறஸ்ரியபேதியானவன், தான்
பண்ணின க்ருஷிபலித்து, அநர்ய ப்ரயோஜரானவர்களுடைய

உச ஞானஸாரம், க-பா, நானுமுலகை வ்யாக்யானம்.

வ்யா;—(நானுமுலகைநீலிகின்ற) காதாசித்தமாகவன் றிக்கே நான்தோறுமொருவரை இருவரையன்றிக்கே, லோகத்தையடைய ஒருகாலிடைவிடுகையன்றிக்கே, நவியா நிற்கிற.

(வானரக்கன்) முன்பே ருத்ரனையுபாஸித்து, அவன் பக்கலிலே பெற்றதொரு வானேத்தனக்கு(வ)பலமாகப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும்ராகுஸனுடைய.

(தோளுமுடியும் துணித்தவன்)தோள்களையும் தலைகளையுமறுத்தவன்.(க)“தோள்கள் தலை துணிசெய்தான்” என்றாரிறையாழ்வார். அதாவது - அவனைக்கொல்லுகிறவனவில்தான், அகப்படாதவனகப்பட்டான், தப்பாயல்-கொன்றுவிடுவோமென்று பரராதே, தோள்களைக்கழித்து, தலைகளைச்சித்தித்து, போதுபோக்காத நின்றனுகொன்றபடி.

(பூமடைந்தைகளவன்)புஷ்பதிவாஸிதியாய்,(உ) “யுவகிஸு காதாரிணி - யுவதிஸ்குமாரிணி” என்கிறபடியே, நித்யமௌவநஸ்வபாவையான மெரிய பிராட்டியார்க்கு, நாயகனவன்; கீழ்ச்சொன்னராவணவதந்தனக்கு நாட்டைநலிந்த வளவன்றிக்கே, இவளைப்பிரித்ததிதே ப்ரதாநஹது.(ங)“சுரிமுந்கனி வாய்த் திருவினைப்பிரித்தகொடுமையிற்கடுவிசை யரக்கன்எறி விழித்திலங்கு மணிமுடி பொடிசெய் திலங்கை” என்றாரிறே, திருமங்கையாழ்வார். இப்படி திவ்யமவிலிஷியான பிராட்டியுந்தானுமாய், ரஸோத்தரமாக வெழுந்தருளி யிருக்குமவன்.

(தந்தராவில் பொருந்தாதாருள்ளத்தில்)திருவடிகளை யாஸ்ய யித்திருக்கச் செய்தே, ப்ரயோஜநாத்ரங்களில் விருப்பத்தைப்பண்ணி, தன் திருவடிகளிலே பொருத்தமற்றிருக்கு மவர்களுடைய ஹருதயத்தில்.

(இருந்தாலும்) முதலிலே யிருக்கத்தான் கூடாது, உபாஸகரானவர்களுடைய கிரப்பந்தத்துகாக விருந்தாலும்.

(க) தி-வாய்-க-எ-க,

(உ)

(ங) தி-மொ-டு-எ-எ,

35
— 41

ॐ

1004

\vec{r} .

201

10

பு

புத்தகம்) பரவியிருக்கிறது.

[illegible]

புத்தகம்) பரவியிருக்கிறது.

புத்தகம்) பரவியிருக்கிறது.

புத்தகம்) பரவியிருக்கிறது.

புத்தகம்) பரவியிருக்கிறது.

புத்தகம்) பரவியிருக்கிறது.

புத்தகம்) பரவியிருக்கிறது.

புத்தகம்) பரவியிருக்கிறது.

[illegible]

உஅ ஞானஸாரம், கட-பா, மாறியிணைந்த வ்யாக்யாநம்,

மருதினிடே பேரயவெம்பெருந்தகா யுன்கழல்காணியபேதுற்
து ” என்று ஆழ்வாரும் துபவிக்க வாசைப்பட்டது திருவடி-
களை யிறே.

(பேரகவுள்ளாதார்) வ்யாவருத்தமாக வதுஸந்தியாதவர்
கள்; அதாவது, ப்ரயோஜநாதர ஸங்கமற்று, இத்திருவடிகளே
நமக்கு பரமப்ராப்யமென்று அதுஸந்தியாதவர்களென்கை.
அவன், மருதுகளின் கையிலகப்படாமல், தன்னேநோக்கித்தந்
தால், அவன் திருவடிகளே பரமப்ராப்யமென்று அதுபவித்துக்
கொண்டு கிடக்கவிறே யடுப்பது. அதில் மநஸ்வின் திக்கே,
ப்ரயோஜநாதரபரமரீயிருக்குமவர்கள்.

(ஒண்ணிதியை, யீந்திடினும்) ஒண்மை - அழகு, சீரியரிதி
னயஸமர்ப்பிக்கிலும், (தூணுகந்து கொள்ளான் மலர்மடந்தை
கோன்) ஸ்ரியபேதியர்கையாலே அவாப்தஸமஸ்தகாமனுவன்
அத்தைவிரும்பி. அங்கீகரியானென்கை. அபூர்ணனுகிலிறே,
த்ரவ்ய கௌரவம், பார்த்தங்கீகரிப்பது. அங்ஙனன றிக்கே, அதி
காரியினுடைய பாவமுடைய பார்த்தங்கீகரிக்குமவனிறே.
ஆகையாலே, தன்பக்கல் பகதியிலலாத ப்ரயோஜநாத் தரபரரிட்
டதை, ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயனாகையாலே நமக்கிதுகைக்கொள்
ளவேணுமேயென்று, தேவையாகச்செய்யுமதொழிய, உகந்து
கொள்ளானுயிற்று. “ஆடிநீர் சூழ்நீர் ஸ்ரீநீர் ஸ்ரீநீர் ஸ்ரீநீர்
சி ச்ரீநீர் ஸ்ரீநீர் ஸ்ரீநீர் ஸ்ரீநீர் ஸ்ரீநீர் - ப்ருதிவீம் ரத்தஸம்பூர்
ணம் யக்குஷ்ணய ப்ரயச்சதி | தஸ்யாப்யந்யமநஸ்கஸ்ய ஸூல
பேரநஜநாதர” என்னக்கடவதிறே. கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன
ஸம்வாதஸ்லோகத்தில், உத்தரார்த்தத்தாலே இவ்வர்த்தத்தைத்
தானே யருளிச்செய்தானிறே. (கஉ)

அவ;-பதின்மூன்றும்பாட்டு, ஸேஷிவிஷயத்தில், அநந்யப்ர
யோஜநாய்க்கிஞ்சிக்கரிக்குமாகாரமுண்டானுமும்சேஷுராதமா
பிமாநிகளான லௌகிகரோட்டை ஸங்கம் கிடைக்கில், அந்த
அதிகாரத்துக்கு அவத்யமன்றோவென்ன, ஆத்மஸ்வரூபத்தை
யதாதர்ஸநம் பண்ணினவர்களுக்கு அவர்களோடுறவுவுண்டோ
வென்கிறார்:

ஆ.—பண்டேயுபிரணேததும் பங்கயத்தாள் நாயகற்கே
தொண்டாமெனத்தெளிந்த தூமனத்தார்க்கு--குண்டோ
பலகற்றும் தம்முடம்பைப் பார்த்தபிமானிக்கும்
உலகத்தவரோடுறவு. (கரு)

வ்யா:—(பண்டே) இத்தால், ஸேஷத்வத்தினுடைய அநா
தித்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (உயிரணேததும்) இத்தால், ஸேஷத்
வத்தான் சிலர்க்குண்டாய் சிலருக்கன்றிக்கேயிருக்கை யன்றிக்
கே, ஸகலாத்ம ஸாதாரணமென்கிறது.

(பங்கயத்தாள் நாயகற்கே) இத்தால், ஸேஷத்வப்ரதிஸம்
பந்தி யொருமிதுரமென்னுமிடமும், அவதாரணத்தாலே இதி
னுடைய அநந்யார்ஹத்வமும், சொல்லுகிறது.

(தொண்டாமெனத்தெளிந்த தூமனத்தார்க்கு) தொண்
டென்ற, ப்ரதமாகூரத்தில், சதூர்த்தியால் ப்ரதிபாதிக்கப்படு
கிற ஸேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. அநாதிகாலமேதொடங்கி
அகலாத்மாக்களும், அபஜ்ஜாஸஹரணை அநந்வாச்சயனுக்கே
சேஷமாயிருக்குமென்று; ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்
தர்த்தினுடைய ஸங்க்ரஹமான ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடி
யே, ஸம்ஸய விபர்யயமற்றதாயித்துத்தெளிந்த பரிஸுத்தார்த்த
கரணர்க்கென்றபடி.

(உண்டோ) இதுக்குமேலே ஆர்வம்.

(பலகற்றும் தம்முடம்பைப் பார்த்தபிமானிக்கும்) அதா
வது, ஸ்ருதிஸம்ஸுத்தியர்சி ஸாஸ்த்ரங்கள் பலவற்றையும் அதிக
ரித்து, ஜாதி வர்ணஸ்ரம்ங்களுக்கெல்லாம் ஆஸ்ரயமாயிருக்கும்
தங்கள் சேஹத்தைப்பார்த்து, நாமின்னஜாதியன்றோ, இன்ன
வர்ணமன்றோ, இன்ன ஆஸ்ரமிகளன்றோ, என்றிவற்றையிட்டுத்
தங்களைப் போர்ப்பெய்ய விபிமானித்திருக்குமென்கை.

(உலகத்தவ ரோடுறவு) இப்படி, அபிமானித்திருக்கும்
மேனகிகரோடு ஸம்பந்தமுண்டோவென்று க்ரியை. இத்தால்
அகாரவாச்சயனுக்கே சேஷமென்று சொல்லிக்கொண்டுவந்த
ஸேஷத்வாஸ்ரயமான வாத்மாவை மகாரவாச்சயனுக்கச் சொல்லு
கையாலே, ப்ரக்ருதேஃபரஸ்ய, ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணஸ்ய, ஜ்ஞாந

௨௦ ஞானஸாரம், கச-பா, பூதங்களைந்தும் வ்யாக்யாதம்.

மு.—பூதங்களைந்தும் பொருத்துடலிற்றிற்றந்த

சாதங்கள் நான்கினுடும் சங்கதமாம்—பேதங்[கோன்
கொண்டென்னபயன் பெறுவ்வெவ்வயர்க்குமிதிற
தன்னடியேகாணும், சரண். (கச)

குணகனாய், நித்யனாயிருக்குமென்று, தெளிந்திருக்கும் பரி
சுத்தாந்திகரணர்க்கு, ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பாராதே, தேஹத்
தையே பார்த்து, அதில் ஸம்பந்தமடியாக வருகிற ஜாத்யாதி
களைமிட்டுத் தங்களைப்பெருக்க நினைத்தபிமானித்திருக்கும்
லௌகிகரோடுறவு வுண்டோ! அவர்களைக்கண்டாறுவற வார்
த்தை சொல்லிப்போமித்தனையன்றோ உள்ளதென்கை.

திருவஹீந்தரபுரத்திலே, வில்லிபுத்தூர் பகவரென்று ப்ர
லித்தராயிருப்பாரொரு உத்தமாத்மிகள், ப்ராஹ்மணரெல்
லாரும் அதுஷ்டாகம் பண்ணுகிற துறையொழிய், தாரவேறொ
ருதுறையில் அதுஷ்டாகம் பண்ணிப்போருவராய், அவர்க
ளொருநாள் எங்கள் துறையில் உமக்கு அதுஷ்டாகம் பண்ண
வொண்ணாதே வேன்று கேட்க. “ஐஸ்வராய நம: யுக்ஷாய நம:
சுருஷாய நம: ப்ரக்யாய நம: ப்ரஹ்மாய நம: சிவாய நம: காலாய நம:
நாஸ்திஸங்கதிஸமாகம் யுஷ்மாகஞ்சபாஸ்பரம் | வயத்து
கிங்கராவிஷ்ணோர் பூயமிந்த்ரிய கிங்கரா:” என்று, உறவற
வார்த்தைசொல்லிப் போனாரிறே. “அஹே! ப்ராக்யைக்ஷுத்வஹே
புஷ்ண சக்யதே | அஹே! ப்ராக்யைக்ஷுத்வஹே - ஆவித்ய:
ப்ராக்ருத: ப்ரோக்தேதாவைத்யோ வைஷ்ணவஉச்சயதே | ஆவித்
யேநநகேநாபிவைத்ய: கிஞ்சித்ஸமாசரேத்” என்னக்கடவ
திறே. (க௭)

அவ:—ப தி ன ல ா ம் பா ட் டு. தேஹமிருக்குந்தனையும்,
ஜாத்யாதிபேத ப்ரதிபத்தி அறுவர்த்தியாதோவென்ன, அத்தா

ஞானஸாரம், சசு-பா, பூதங்களைந்தும் வ்யாக்யாநம், ௩௧

லென்ன ப்ரயோஜநம், ஸகலாத்மாக்களுக்கும், ஸ்ரியபதி திருவடிகளே காணுங்கோள் புகலென்கிறார்.

(பூதங்களைந்தும் பொருந்துடலினாற்பிறந்த) (க) “ஹ்ரு-
ஸ்யுதே ப்-பஞ்சபூதாத்மகேதேநே” என்றும், (உ) “மஞ்ச
சேர்வானெரிநீர் நிலங்காலிவையங்கு நின்றவஞ்சசோர்க்கை”
என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ப்ருதிவ்யரதி பூதங்களைந்தினுடை
யவும் ஸமதாயநுபமான தேஹமடியாக வுண்டான. இத்தால்,
ஆத்மாவோடர்வயமன்றிக்கே, உபசயாத்மகமாய், அநித்ய
மாய், ஹேமமாயிருக்கிற தேஹமடியாக வுண்டானதாகையா
லே, வந்தேறியென்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

(சாதங்கள் நான்கினிடும்) சாதமென்று, ஜாதியைச்சொல்
லுகிறது. “ஐஹி ஹ்ருஸ்யுதேநே. - ஜாதிர ஜாதஞ்ச ஸாமாந்
யம்” என்னக்கடவதிறே, சாதங்கள் நான்கென்று-ப்ராஹ்மண
ஜாதி முதலான நாலுஜாதியையும் சொல்லுகிறது.

(நான்கினிடும் சங்கதமாம் பேதங்கொண்டு) பேதமாவது
இந்நாலினிடும் சேர்ந்திருக்கிற உத்கர்ஷாபகர்ஷபாதிபத்தி
ஹேதுவான விசேஷம்: இந்தப்ராஹ்மணஜாதியைப் பற்றியிறே
ஆஸ்ரமாதிரி பேதங்கள் வருவது. ஆகையாலே, சாதங்கள்
நான்கினிடும் சங்கதமாம் பேதமென்றவிதிலே யெல்லாம்
சொல்லலாம்.

(என்னபயன்பெறுவீர்): இந்தபேதங்கொண்டு என்னப்ர
யோஜநம். பெறுவதிகோள். இத்தால் உங்களுக்கேதேனும்
லித்திப்பதுண்டோ! அஹங்காரஹேதுவாகையாலே அநர்த்த
கரமாயித்தனையன்றோ வுள்ளதென்று கருத்து. “என்னபயன்
கெடுவீர்” என்று பாடமாகில் இந்தபேதங்கொண்டென்ன ப்ர
யோஜநமுண்டு, கெடுவீர்கோளென்று உகப்பாலேயருளிச்செய்
தாராக்கடவது.

(எவ்வுயிர்க்குமித்திரைகோன் தன்னடியேகாணும் சரண்)
இன்னுரினியாரென்னதே, எல்லாவாத்மாக்களுக்கும் ஸ்ரிய:
புதியானவன் திருவடிகளேகாணுங்கோள் புகல். ஆகையால்

௩௨ ஓனஸாரம், கடு-பா, குடியுங்குலமும் வ்யாக்யானம்,

மூ.—குடியுங்குலமு மெல்லாம் கோகனகைக்கேள்வன்
அடியார்க்கவனடியே யாகும்—படியின்மேல்
நீர்தொழுவுமா அகனின் பேரும்நிறமுமெல்லாம்
ஆர்கலியைச்சேருந்திடு மாய்த்தற்று.

இந்தத்திருவடிகள் ஸம்பந்தத்தைபிட்டு நிருபிக்கும்போது,
இந்தபேதங்களொன்று மில்லாமையாலே யெல்லாமென்பாதி
கம். அதுவே நிலைநின்ற வேஷமென்றுகருத்து. “வீ ஸ் சூ
ஷ் ஸ்ரீஸ வந்நீஸீஸீஸீஸீஸீ. Xஸீஸுஸீஸுஸீஸு ஸீஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸுஸுஸு - தேவஹாத்மஜ்ஞாந்கார்யேண வர்ணபேதநகிம்பலம்
கதிஸ்ஸர்வாத்மநாம் பரீமந்தர்மாயணபதவ்யம்” என்றிவ்வர்
த்தந்தான், பரஹமகார்த்தாத்மத்தில் செல்லப்பட்டதினே (கசு)

அவ;—பதினஞ்சாம்பாட்டு. எவ்வயிர்க்கு மிந்திரைகோன்
தன்னடியேகாணும்சரணென்றத்தை, ஸ்தாபிக்கைக்காக, ஸ்ரியஃ
பதிவிஷய மேஷத்தவைக நிருபகரானவர்களுக்கு, முன்பு நிரு
பகமாய்ப்பேர்நும் க்ராமகுலாதிகளெல்லாம் அவன் திருவடி
களையாமென்னுமத்தை ஸ்துஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கி
றார்.

(குடியுங்குலமுமெல்லாம்) குடி-கிராமம், குலம்-கோத்தி
ரம், எல்லாமென்றது, மற்றும் நிருபகமாய்ப்பேராமவை பல
வுமுண்டாகையாலே, அவையாவன-சரணஸூதராதிகள்.

(கோகனகைக்கேள்வனடியார்க்கு) ஸ்ரியஃ பதியினுடைய,
அடியாரானவர்களுக்கு. கோகனகமாவது-தாமரை, கோகன
கையென்றது-தாமரையென்றபடி; கேள்வனென்றது-நாயக
னென்றபடி. எவம்பூதனாவன் திருவடிகளில் மேஷத்வமே
நிருபகமாக வுடையவர்களுக்கு.

(அவனடியேயாகும்) அதாவது, முன்பு ஓளபாதிநிருபக
மாய்ப்பேர்ந்த குடியும், குலமுமெல்லாம்போய், சேஷியான
வன் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமே நிருபகமாய், அத்தையிட்டு,
வ்யபேதசிக்கும்படி யாய்விடுமென்கை. இதுக்கு, த்ருஷ்டாந்த
மருளிச்செய்கிறார் மேல்.

சூ.—தேவர் மனிசர் திரியக்குத்தாவ்ரமாம்

யாவையும் மல்ல னிலகும்பார்—பூநின் மிசை
யா ரணங்கிள்கேள்வ ன்மலந றிவேவடிவாம்
நா ரணன் தாட்டுகே யடிமுநூன்.

(கக்)

[illegible]

அவ ; —பதினாற்பாட்டு. ஸ்வேரூபயாதாத்மயஜ்ஞாநம்
பிறந்தவர்கள் தந்திரமையதுஷ்ரத்திரஞ்சுமபடியை ஸ்வரிஷ்ட
டாசதுமுநேந வ்ரளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(தேவர்மனிசர் தீர்யக்குத்தாவரமாம்) தேவர்கள்
மதுஷ்யர்கள், தீர்யக்கு, ஸ்தாவரமரகிற.

(யாவையும்ல்லன்) ஸ்கலமு மல்லன். ஓராதமா, தான்
கடிகை கர்மபேதத்தாலே, தேவாதி சதுர்விதயோனிகளிலும்
கூவிக்குமிதே. அவ்வோ யோனிகளிலே ஜித்ததால், தேவோ
ஹம், மதுஷ்யோஹமென்று, அவ்வோ தேஹங்களிலே, அஹம்
பத்தியைப்பண்ணிப் போரக்கடவதாயிதே யிருப்பது. அது,
ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்கு முன்பிதே. இது, ஸ்வ
ரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தததற்பின் வார்த்தையிதே.

(இலக்குமியர்) ஐஞாநாநந்தலக்ஷணமாய், உஜ்வலமானவாத்
மா, நான்—ஏவம்புத்தன நான்.

(பூவின் மிசை யா ரணங்கின் கேள்வ னமலன ற்வேஷ்டிவாம்

ஆ.—ஒன்றிகெவிண்ணவர்கோன் செல்வமொழிந்திகெ

என்றுமிறவா திருந்திகை—இன்றே

இறக்கத் தனிப்புங் கவர்வுமிவற்றால்

பிறக்குமோ தற்றெளிந்தபின்.

(கௌ)

நாரணன் (முட்டையடிமை) - அந்தாவது, (க) “மலர்மேலுறைவாள்” என்கிறபடியே, பூவின்கீழே வர்த்திப்பாளாய், சிவவாகாரையான் பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனாய், ஹேயப்ரத்யக்ஷனாய், ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனை நாராயணனுடைய திருவடிகளுக்கே சேஷமானவனென்கை, அணங்கென்றது-தைவப் பெண்ணென்றபடி. அகல்வென்றது-மலப்ரதிபடெனன்றபடி. நாரணனென்றது-ஸ்வஸ்திரித்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் தனக்குப் பரகாரமாய், தான் பரகாநியாயிருக்குமவனென்றபடி. “நாசுண்டீசுநீசுண்டீசு நசிரகூண்டீசு || ஐநாண்டீசுண்டீசு ஸீசு ஸீசுண்டீசு || நாசுண்டீசுநீசுநீசுண்டீசு || ஐநாண்டீசுண்டீசுண்டீசு || ஸீசுண்டீசுண்டீசுண்டீசு || ஸீசுண்டீசுண்டீசுண்டீசு ||” - நாஹமதேவோநமர்த்தயோவா ந்திரியக்ஸ்தாவரோபிவா ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா ஸோஷாஹிபரமாத்மநா || ந்ருஹம்விப்ரோநச நரபதிநாபி வைஸ்யோ நஸூத்ரோநோவாவர்ணீ நச க்ருஹபதிநோவநஸ்தோயதிர்வா கிந்து ஸ்ரீமத்புவநபவநஸ்தித்யபாயைக ஹேதோர்ஸக்ஷிப் பர்த்துந்ருஹிதேநார்தாஸ்தாஸஸ்தாஸி” என்னக்கடவதிறே. (கக)

அவ்:—பதினேழாம்பாட்டு. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் தன்னையதுஸந்தித் திருக்கும்படியை ஸ்வநிஷ்டாகதந முகேந வருளிச்செய்தார் கீழ்ப்பாட்டில். ஐஸ்வர்யத்தினுடைய ஆகமாபாயங்களும், ஆபுஸ்வினுடைய ஸ்தைர்யாஸஸ்தர்யங் களுமடியாக, அஜ்ஞானவர்களுக்குண்டான கர்வக்லேஸாங்கள், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனுக்கு உண்டாகாதென்னுமத்தையருளிச்செய்கிறாரிப்பாட்டில்.

உ.—சனமில்லாவன்பெரென்னுமெய்திலா

மானிடரையெல்லாவணத்தாலும்—தானறிய

விட்டார்க்கெனியன் விடாதார்க்கறிவரியன்

மட்டார் துழாயலங்கல் மூல்.

(கடி)

வ்பா;—(ஒன்றிடுகவிண்ணவர்கோன் செல்வம்) தேவர்களு
க்குத் தீர்வாறுகளு. இந்த்ரனுடைய ஐஸ்வர்யமானது, அபேக்ஷி
யாவிரும்பக்கச்செய்தே, தானேவந்து சேர்ந்திடுக.

(ஒழிந்திகே) அப்படியிருந்துள்ள வைஸ்வரீயமானது,
இனிக்கடாதென்னும்படி, தன்னைடர்வயமற்றுப்போயிடுக.

(என்றுமிறவாதிருந்திருக்க) எக்காலத்திலும் மரணரஹித
பெருந்திருக்க.

(இன்றேபிறக்க) அப்படி தீர்க்கமாகவி ராமல் இன்றுதான்
மே மரணமாக.

(கனிப்புங்கவாழ்வரின் பிறந்த குமோ தற்றெளிந்த பின்). அதாவது, ஐஸ்வர்யாசமமும், ஆபுஸஸைதாயமும், ஐஸ்வர்ய விசாகமும், ஆபுக்ஷ்யமுமாகப்பிறித்து இரண்வேகையாகச் சொன்னவிவற்றால், நாட்டார்க்குப்பிறக்கும் கர்வக்லேஸாங்கன், தன் ஸ்வரூபத்தைத்தான், தெளியக்கண்டபின்பு, பிறக்குமோவென்கை. தற்றெளிகையாவது, தன்னைத்தெளிகை. அதாவது ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞானம். “அக்ஷயஸுரேந்த்ரம் நித்யத்வம்வாசுரம்” இவ்வாழ்வரின் “நெய்யாழ்வரின்” ஆகச்சிறந்த நெய்யாழ்வரின் நித்யத்வம்வாத்யலாம்ருதி; தோஷம்வாத்ரவிவாதம்வா நைவகச்சந்திபண்டிதா” என்னக்கடவதிதே (கன)

அவ:—பதினெட்டாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரனாவன், தன் பக்கல்பக்திமின்னளானாலும், ஸௌந்தரதரிசுமுகரானஸ்ஸா ிகனோட்டை ஸம்ஸர்க்கமற்றவர்களுக்கு ஸுலபனாய், அருத வர்களுக்கு அத்யந்ததுர்லபனாயிருக்கும்படியை, அனைவருமறிய வகுவிச்செய்கிறார்.

யா ;—(சனமிலாவன்பென்றாலும்) சனமாவது-பொல்லாந்து, அதில்லாமையாலே, தன் திருவடிகளில்பழுதற்றப்பேரம

ஞானஸாரம், கக-பா, நல்லபுதல்வர் வ்யாக்யாநம். ௩௭

மூ.—நல்லபுதல்வர் மனையாள் நவையில்கிளை
இல்லநிலமாடிவை யனைத்தும்—அல்லலெனத்
தோற்றி யெரிதீயிற் சுடுமேலவர்க்கெளிதாம்
ஏற்றநம் வைகுந்தத்திருப்பு. (கக)

“நீதுவாஸுதேவஸ்ய பரமஹம்ஸஃ | ஸ்வஸ்திநிபுநீஸுத்
நீதுவாஸுதேவஸ்ய பரமஹம்ஸஃ | தேவஸ்யபரமஹம்ஸஃ | பரமாத்
மஃ | : ஸோகேஷணாதி நிர்முக்தோமுக்தோபவதி நான்யதா”
என்னக்கடவதிதே. (கஅ)

அவ;—பத்தொன்பதாம் பாட்டு;—புத்தராரபந்து ஐக்கரு
ஹகேஷக்ரதிக னெல்லாம் அக்நி கல்பமாய்க் கொண்டு தாப
கரமாம் படியான அவஸ்தை பிறந்தவர்களுக்குப்பரமபதப்பாப்
தி எளிதாமென்கிறார்.

வ்யா;—(நல்லபுதல்வர்) ஸ்வஸ்திநிபுநீஸுத்
நாய் துக்காவஹராயிருக்கை யன்றிக்கே தங்கள் வியோகம்
அஸஹபமாம்படி குணவரீன்களான புத்ரரானவர்களென்கை,
(மனையாள்) நல்லவென்கிறீனதை இங்கும் கூட்டிக்கொள்ளக்
கடவது. அதாவது குணவீரையாக விருக்கையன்றிக்கேகுண
வதியாய் ச(ந)ந்தாநுவர்த்தியான பார்யை யென்கை.

(நவையில்கிளை) பந்துக்களென்று பேராய் ப்ரதிகூலராயிரு
க்கையன்றிக்கே, தங்களுட்படைஸஹவாஸம் அமையுமென்
தும்படி நிர்ந்தோஷரான பந்துக்கள். (நவை)குற்றம். இல்
கென்பத—இல்லாமை.

(இல்லம்) “மேநல்லவென்றுகொன்னதை இதுமுதலாக
மேற் சொல்லுகிறவற்றிலும் கூட்டிக்கொள்வது. நல்லவில்லமா
வது-கண்டவிடமெங்கும் ஸிதிலமாய் ஹேயமாயிருக்கையன்
றிக்கே, மாடகூடப்ராஸாதாதிபுத்தமாய்விலக்ஷணமானக்ருஹம்,
நல்லவில்லமாவது-ஊஷரமாய், ஒருமுதல் பற்றாதபடி யிருக்கை
யன்றிக்கே கட்டு கலம் போரவியும்படியானஸுக்ஷேத்ரம்.
நல்லமாடாவது-கொடுவையாய்க் கட்டப்பிடிக்கவொட்டாமல்,

கூட ஞானஸாரம், உட-பா, விருப்புறிலும் வ்யாக்யாநம்.

மூ.—கிருப்புறினும் தொண்டர்க்கு வேண்டித் தமல்லால்
திருப்பொலிந்த மார்பனருள்செய்பான்--நெருப்பை
விடாதே குழவிவிழ வருந்தினலும்
தடாதே யொழியுமோ தாய். (உ௦)

கொண்டியிலே மயந்திதிரிசையன்றிக்கே விதேயமாய் பஹு
கூரீர்ப்பந்தங்களான பசுக்கள் முதலானவை.

(இவையனைத்தும்) இப்படி ஓரோன்றே விவகூணமாய் நாட்டார்க்கு ஸுகாவஹமாயிருக்கு மின்வயெல்லாம், (அல்ல வெனத்தோற்றி) துக்காவஹமென்றமூலஸூக்தத்தோற்றி, அல்லவென்றபத்தம் துக்கவாகியேயாகிலும் கீழ்ச் சொன்ன வற்றைச் சொல்லுகிறதாகையாலே துக்காவஹமென்று சொல்லவேண்டும், (எரிதீயிருசுமீமேல்) ஜ்வலிக்கிற அக்ரிபோலே தாபகரமாகில்.

(அவர்க்கெளிதாம்ஏற்றரும்ஸ்வசூந்தத்திருப்பு) அவ்வவஸ்
தைபிறந்த அதிகாரிகளுக்கு ஸ்வயத்தந்தால் துஷ்பராபமான
பரமபதத்திலேபாய் அடியார்கள் குழாங்கனோடேகூடியிருந்
குமிருப்பு ஸ்வபாமம் அதாவதி இப்படியானவதிகார பாகம்
பிறந்தவர்களுக்கு சர்வரன் ஸீக்ரமாகப் பரமபதத்தைக் கொ
டுக்குமென்றபடி.

[illegible]

அவ:—இருபதாம்பாட்டு—தன் பக்கல் பக்தரானவர்கள் தங்களுக்கு அஹிதமென்றறியாதே சாபவ்யத்தாலேகூடத் தற்களானவற்றில் சிலவற்றைவிடும்பி இத்தைத்தரவேண்டுமென்ற பேச்சுத்தாலும் ஹிதபரணை வீழ்வரன் அத்தைக்கொடாதே மறுத்துவிடு மென்னுமத்தைஸந்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்.

ஞானஸாரம், ௨௦-பா, விருப்புறிலும் வ்யாக்யாரம். ௩௬

வ்யா ;—(விருப்புறிலும்) விருப்பத்தைப் பண்ணிலும், அதாவது-இதுகொடாதபோது இவர்கள்க்லேஸாப் படுவர்களென்னும்படி ஸாதரமாக வபேசுகிறதென்கை. (தொண்டர்க்கு)தன் பத்தரானவர்களுக்கு, தொண்டென்கிறஸூப்தம்-ஸேஷத்வத்துக்கும் வாசகமாய், சாபலத்துக்கும் வாசகமாய்ப் போருவதாகையாலே இவ்விடத்தில் சாபலவாசகமாய்க் கொண்டு பத்தியை சொல்லுகிறது.

(வேண்டுமிதமல்லால்) அதாவது - அவர்களுக்கு வேண்டுவதான ஹிதத்தையொழிய, வேண்டுமிதமென்றது - அவர்களுடைய உஜ்ஜ்வலத்துக்கு அபேக்ஷிதமான ஹிதமென்றபடி.

(திருப்பொலிந்தமார்பன்), பெரியுயிராட்டியாரெழுந்தருளியிருக்கையாலே உஜ்ஜ்வலமான திருமார்பையுடையவன், திருப்பொலிந்தமார்பனென்றது - திருவால்வந்த பொலிவையுடைத்தான மார்பனென்றபடி. திருமார்படங்கலும் இவன் திருமேனியின் தேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாயிருக்குமாயிற்று. ஆகவே (க) “கருமானிக்கக் குன்றத்தந்தாமரைபோல்” என (உ) “கருமானிக்கம்லைமேல் மணித்தடந்தாமரைக்காடுகள் போல்” எனவும் தொடங்கி த்வயாவயங்களைச் சொல்லுமிடத்தில் அல்லாத அவயவங்களோபாதி சிவந்திருக்குமதாகத் திருமார்பை முந்துறச் சொல்லிற்று. ஆக இப்படியிருக்கிற திருமார்பையுடையவன்.

(அருஞ்செய்யான்) அதாவது - இவர்களாசைப்பட்டபேசுகின்றதும் ஹிதபாளுகையாலே மறுத்துவிடுமத்தனையொழிய அபேக்ஷிக்கைக் கொண்டனென்கை. அருளுதல்-கொடுத்தல்; அவர்கள் அபேக்ஷியாநிற்கச்செய்தே அதுகொடாதே மறுத்துவிடுபென்றதற்கு திருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிறார் மேல்.

(செருப்பையிதயாதி) அதாவது - வினாவதறியாத சிறுபாசம், அக்கி தாஹகமென்றறிபாமல் அதினுடைய ஒளஜ்வல் உபாஸகமாகக்கண்டு அதைவிடாதே அதிலே விழுகைக்கு மத்தித்தாமஸ் அது ப்ரஜைக்கு நாஸகமென்றறியும் மாதாவான

1375

சுஉ ஞானஸாரம், உஉ-பா, உடைமை வ்யாக்யாநம்,

இத்தைஸம்ஸாரத்தில் நின்று மெடுக்கைக்காக ஸ்ரீமதுரையில் வந்து ஆவிர்ப்பவித்து நின்றவனுடைய ஸ்வாமித்வத்தையும்,

(திடமாக வறிந்து) த்ருடமாகவறிந்து. தத்வஸ்திதியை யாராய்ந்தால், இத்தலைக்குஸ்வத்வமும் அத்தலைக்கு ஸ்வாமித்வமும் வ்யவஸ்திதமாபிதே யிருப்பது. ஆகையாலே உடைமையானவிவனிருந்த விடத்திலே வருவானும், இவனைத்தன்னுடனே சேர்த்துக்கொள்ளுவானும், சேர்த்தால் தன்பேராக உகப்பானும் அவனாயிற்று. ஆகவிதே “ப்ராப்தாலும், ப்ராபகனும், ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனே” என்று பிள்ளைலோகாசாரியர் அருளிச்செய்தது. திடமாகவறிகையாவது-இப்படியிருக்கிற ஸம்பந்தத்தை ஸம்ஸ்யவிபர்யம்மறவறிகை. இப்படி இஸ்ஸம்பந்தத்தையறிந்து (அவன்தன் தாலிலடைந்தவர்க்கும்) ஸ்வாமியானவன் திருவடிகளிலே பூர்வவாக்யப்ரக்ரித்யாலே ஸரணம்புகுந்தவர்களுக்கும்.

(உண்டோபிறந்து படுநீயெயம் பின்) அதாவது - பின்பொருஜநம் பிறந்ததுபலிக்கத்தக்க தீர்க்கமான கர்மமுண்டோவென்கை, ஸரணைதரானால் ஆர்த்தராகில் அப்போதே முக்தராகையும் த்ரு (ஈ) ப்ராகில் ஆரப்தஸாராவணந்திதிலே முக்தராகையுமொழிய ஜந்மார்தநார்வயமில்லையிதே.

“ಆಠನಾಹುಫಲಕಾ ಸತ್ಯವೇಷ್ಯತುಃಪ್ರಾಃ ದೃಷ್ಟಾಹುಃಪ್ರಾಃ ದೇವಃ ಸ್ವರೂಪಃ - ಆರ்த்தಾನಾಮಾಸಂಪಲತಾಸ್ತತ್ರೋದೇವ ಕ್ರುತಾಹುಃಪಲಃ | ತ್ರುಪ್ತಾನಾಮಪಿಜನ್ತುನಾಮ ತೇಹ್ನಾರ್ತರಾಗಿವಾರಿಣಿ” என்று ಪ್ರಪತ್ತಿஸ்ವಪಾವம் சொல்லுகிறಸಾಂಸ್ಕರ್ಮೇಇவ்வರ்த்தತಾಸು சொல்லாநின்றದಿதே. ஆகையாலೆಯாயிற்று இவரும், உಂಡோವென்றருளிச்செய்தது. “ಸತ್ಯಮುತ್ಪಾದಿಸ್ತುಂ ಶಂಕಾಮಿತ್ಯಂ ಬ್ರಹ್ಮಣಿಷ್ಠಃ | ಅಥವಾ ರೇಷ್ಯಮ್ನೋಽಪರೋಧಿಮತ್ಯುಃ - ಸ್ವತ್ವಮಾತ್ಮಮಿಠ್ಯಾಜ್ಞಾತಮ್ ಸ್ವಾಮಿತ್ವಮ್ ಪ್ರಾಹ್ಮಮಣಿಸ್ಥಿತಮ್ | ಉಪಯೋಗೇಷಃ ಪನ್ತೋಽಪರೋಪಿಮತೋಮಮ” என்கிற ಧರ್ಮಿಷ್ಠಾನ್ಯತರಮವಸಾರಮ್ ಇப்பಾದ್ಧಿಲ್ಸொನ್ನ ಸ್ವಸ್ವಾಮಿಠ್ಯಾಜ್ಞಾತಮ್ ಪ್ರಮಾಣಮಾಕ ವತುಃಸಂತೇಯಮ್.

(உஉ)

மூ.—ஊழிவினைக்குறும்ப ரோட்டருவரென்றஞ்சி
ஏழைமனமே யினித்தளரேல்—ஆழிவண்ணன்
தன்னடிக்கீழ்வீழ்ந்து சரணென்றிரந்தொருகால்
சொன்னதற்பி னுண்டோதுயர். (உரு)

அவ ;—இருபத்துமூன்றும்பாட்டு. பூர்வாகப(ஸ்)லத்தை
பதஸர்த்தித்து அது நம்மைவந்து நலியுமென்று தளருகிற திரு
வண்ணத்தைத்தேற்றுகிற பாசுரத்தாலே ஸரணாகதனைப்பின்பு
பூர்வாகபலமான துகாநுபவமில்லை யென்னுமத்தை ஸகலரு
மற்பும்படி யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(ஊழிவினைக்குறும்பர்) பழையதாக ஆர்ஜிக்கப்
பட்டகர்மம்கிற குறும்பர். ஊழென்றது - பழைமை. ஊழ்
கிண்பென்றது - பழையவினையென்றபடி. இத்தால் பூர்வா
க(ஸ்)லத்தைசொல்லுகிறது; கர்மங்களைக்குறும்பரென்கிறது-சேத
கலமாதியாலே. குறும்பரெனவர்களை பலத்தாலே நாட்டைத்
தம்வசமாக்கி மூலையடி நடத்துமா? போலே கர்மங்களும் இவ்
வாத்தமாவைத் தம்வழியேயிழுத்து மூலையடியேநடத்துமவை
யென.

(ஓட்டருவரென்றஞ்சி) ஓடிவருவரென்றுபயப்பட்டு. குறும்
பராகையாலே ஓட்டருவரென்கிறது. கீழ்ச்சொன்னகர்மங்
கள் பீர்க்கதையாவந்து நலியுமென்று பயப்பட்டு. (ஏழை
மனமே) அறிவிலியான நெஞ்சே! அதாவது- ஸரண்பவைபவ
மும் ஸரணாகதவைபவமும் ஸரணாகதன்பெறும்பேறும் அறி
வைக்குத்தக்கவளவிலலாத நெஞ்சேயென்கை.

(இனித்தளரேல்) இதுக்குமுன்பு தளர்ந்தாயாகிலும் இனித்
தளராதேனென். இத்தால் திருவுள்ளத்தை. “கூசுமே-மாஸு
க” என்கிறார். இனியென்றதின் கருத்தைவ்யக்தமாக வரு
வியப்பிக்கிற மேல் (ஆழிவண்ணன்) கம்பிரஸ்வபாவன். அன்
தக்கே உடம்போலே ஸரமஹரமான வடிவையுடையவ னென்
னவராம் (தன்னடிக்கீழ்வீழ்ந்து) (க) “ஆழிவண்ணரின்னடியி

சச ஞானஸாரம், உச-பா, வண்டுபடி வ்யாக்யாநம்.

மூ.—வண்டுபடி துளபமார்பனிடைச் செய்தபிழை

உண்டு பலவென்று ளந்தளரேல்—தொண்டர் செய்யும்
பல்லாவிரம் பிழைகள் பார்த்திருந்தும் காணுங்கண்
இல்லாதவன் காணிறை. (உச)

ணையடைந்தேன் ” என்கிறபடியே அவன்திருவடிகளின் கீழே
விழுந்து.

(சரணென்றிதந்து) (க) “சூக்ஷ்மாய்ஷாஹி” கீழ்ச்-தவமேவோ
பாய பூதோமேபவ ” என்கிறபடியே நீயே எனக்குச் சரணமாக
வேணுமென்றத்தித்து. (ஒருகால் சொன்னதற்பின்) பரபத்தி
ஸக்ருத்கரணியையாகையாலே இப்படி ஸக்ருதுச்சாரணம்
பண்ணினபின்பு.

(உண்டோதுயர்) அதாவது-இப்படிச் சரணாகதனுனபின்பு
பூர்வாக (ஃ) பலமாய் வருகிற துக்கமுண்டோ; ஸரணாகதனுன
போதே பூர்வாகோத்தராகப் பாரபத்தகண்டங்கெல்லாங்கழியுண்
டுபோமென்கிற பரமண்பலத்தை நினைத்து உண்டோவென்கி
றார்.

“சுஹீரூக்ஷஸூக்ஷ்மாய்ஷாஹி” யாஸநாஸநி: ப்ரஹ்
மஹி ஸாக்ஷஸூக்ஷ்மாய்ஷாஹி: 1 அஸ்ய ப்ரஹ்மஸூக்ஷ்மாய்ஷாஹி:
யஸ்ய ஸாக்ஷஸூக்ஷ்மாய்ஷாஹி: 2 யஸ்ய ஸாக்ஷஸூக்ஷ்மாய்ஷாஹி:
மந்தமநோ விசிந்தயபஹுதாயாபிர் சிரமயாதநாநாமிக: பரப
வந்திபாபரிபவஸ் ஸ்வாமீநதுஸ்ரீதர: 1 ஆஸ்யம வ்யபநீயபக்தி
ஸுலபம் த்யாயஸ்வநாராயணம் லோகஸ்யவ்யஸநாபநோதந
கரோதாஸ்யகிம்நகூம: ” என்கிற ஸ்ரீமுகுந்தமாலையில்
ஸ்ரீலோகத்தை “ஏழைமனமே இனித்தளரேல்” என்றவிதக்கு
ஸம்வாதமாகச் சொல்லுவார்கள். (உட)

அவ;—இருபத்துநாலாம்பாட்டு. உத்தராகபாஹுளயத்
தை நினைத்துத் தளருகிற திருவுள்ளத்தைத் தேற்றுகிற பாசுரத்
தாலே ஸர்வேஸ்வரன் உத்தராக (ஃ) த்தில் கண்வையானென்னு
மத்தை ஸகலநாமறிய வருணிச்செய்கிறார்.

(ச) அஹி-ஸம்-நக-நக-அ.

சுக் ஞானஸாரம், உரு-பா, அற்றமுரைகில் வ்யாக்யானம்.

மூ.—அற்றமுரைக்கி லடைந்தவர்பா லம்புயைகோன்
குற்றமுணர்ந்திகழும் கொள்கையேனா—எற்றேதன்
கன்றினுடம்பின் வருவன்றோ காதலிப்பது
அன்றதனை யின் றுகந்தவா. (உரு)

யானவனென்னக். இப்போது கண்ணென்கிறது - ஐஞாந்தை
யிறே; அதில்லாதவனென்கையாலே ஆஸ்ரிதர்செய்யும் குற்றங்
களில் அவிஜ்ஞாதாவாயிருக்கு மென்றதாயிற்று. இறையென்று
ஈஸ்வரனென்னவுமாம்.

“अविज्ञात्वा हि मानुषं कल्पयन्ति । स चास्मिन् सृष्टौ
क्षेत्रे कृत्स्नः - அவிஜ்ஞாதாஹிபக்தாநாமாகஸஸ்கமலேக்ஷ
ணை! ஸதாஜகக்ஸம்ஸதஞ்ச பஸ்யந்நபி ஹருதிஸ்திதஃ” என்னக்
கடவதிதே. (உச)

ஆவ;—இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு. காணுங்கணில்லாதவன்
காணென்று உத்தராக(ங்)த்தில் அஜ்ஞையிருக்குமென்றாகிழ்;
பூர்வாகம் தன்னிலேதேனுமொன்றை தர்பரித்தாலும் வத்ஸல
னாகையாலே அதைதேபாக்யமாகக் கொள்ளாமதொழிய அத்
தையிட்டு இவர்களை இகழானென்னுமத்தைதருஷ்டாரந்தமாக
வருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(அற்றமுரைக்கில்) அறுதியானதுசொல்லில். அதா
வது - பரமார்த்தமானது சொல்லிலென்கை. (அடைந்தவர்
பால்) ஆஸ்ரிதரானவர்கள் பக்கல்.

(அம்புயைகோன்) ஸ்ரியஃபதியான்வன். அவள்புருஷகார
மாகவிறே அடியிலங்கிகரித்தது. அப்படி யங்கிகரித்தால் பின்
னையென்றுமொக்க அவர்கள் பக்கல் வத்ஸலனாயிருக்குமாயிற்று.
தான் காட்டிக்கொடுத்தவர்களை அவன் கைக்கொண்டவதினு
ரப்பை யறிகைக்காக, அவன் தானே அவர்கள் குற்றங்களைக்
காட்டினாலும்(க) “என்னடியாரதுசெய்யார், செய்தாரேல்நன்று
செய்தார்” என்னுமவனிறே.

(குற்றமுணர்ந்திகழும் கொள்கையேனா) அதாவது - அவர்
கள் குற்றங்களை தர்பரித்து அதடியாக அவர்களை இகழ்ந்து

(ச) பெரி-தி-மொ-ச க-உ.

ஞானஸாரம், உடுபா, தப்பில் வ்யாக்யாநம். சௌ

இ.—தப்பில் குருவாளால் தாமதையாள் நாயகன் றன்

ஒப்பிலடிகள் நமக்குள்ள து—வைப்பென்று

தேயிர்ப்பார்கள் தேகபாலிவைகுந்தத்

தேவியிருப்பார் பணிகட்கே கய்ப்ந்து.

(25)

சீர்திம் ஸ்வபாவத்தை யுடையவனோவென்கை. கொள்கை-ஸ்வபாவம். இத்தால், அவன் புருஷகார புரஸஸரமாகத்தன்னாலே அக்கீகரிக்கப்பட்ட வர்களுடைய குற்றந்தான் முதலிலே உணரக்கூடாது. உணர்ந்தாலும் வாதஸல்யத்தாலே அதனை போக்யமாகக் கொள்ளும்தொழிய, அத்தனையிட்டு அவர்களை இகழ்க்கூடாதென் னுமிடம் சொல்லுகிறது. இகழும் கொள்கையோ வென்கிறசிறே, குற்றத்தை யுணர்ந்தானாகில் அதை போக்யமாகக் கொள்ளுமித்தனை யென்கிறாராதத்தைக் காட்டுகிறது.

(சற்றே) என்னே! அவனுடைய வாத்தலிய பாகாரமறி யாதாரிறே இகழ்மென்று வினைக்கிறவர்களென்று என்னேயென் கிறார். அவன் வாத்தலியத்திற்கு ஒருதருஷ்டார்த மருளிச் செய்கிறார் மேல்.

(கண்களற்றினுடம்பின் வழுவன்றோ காதலிப்பதன்றதனை
இன்றுகந்தவா) என்று. அதாவது - சுவடுப்பட்டதாயில் புல்
கம்பாததாபிருக்கச்செய்தே தன்கடையில் நின்றும் விழுந்த
கண்ணுடைய உடம்பில் வழும்பையன்றோ ஸ்நேஹித்து புஜி
ப்பத, அன்று அத்தைப்பெற்றவத்தாலே அதின்பக்கலுக்கப்ப
படைத்தான பசுவானதென்கை. இதுதான் ஸர்வேஸ்வரனு
டைய வாத்தஸ்யத்துக்கு திருஷ்டாந்தமாக ஸகலருமருளிச்
செய்யுமகிறே.

“புஷ்பாந் துதஸ்ய ரூபீ ஷீ. ஷபரிஸூதீ! அந்நிஜாந்யகா
 பரிசுரூபீ ஷபரிஸூதீ! - பரபந்நாந்மா தவஸஸர்வாந் தோஷேண
 பரிசுருஹ்யதே | அப்யஜாதம் யதாவதஸம் தோஷேணஸஹவத்
 ஷபரி” என்னக்கடவதிறே. இர்தஸலோகத்தில் “பரிசுருஹ்ய
 தே” என்கிறவிது ஆர்ஷம். பரிசுருஹ்ணதி யென்றபடி. (உரு)

அவ;—இருபத்தாரும்பாட்டு, ஆசார்யப் ப்ரஸாதத்தாலே
வனநாஸிச்செப்த ப்ரணாகதியினுடைய அர்த்தத்தை யனுந்

சஅ ஞானஸாரம், உக-பா. தப்பில் வ்யாக்யாநம்.

தித்து விஸ்வலித்திருக்குமவர்கள், பரமபதத்திலே போய் பகவத் கைங்கர்யபரராயிருப்பரென்கிறார்.

வ்யா;—(தப்பில் குருவருளால்) தப்பில்லாத குருவினுடைய வருளாலே, அதாவது-ஜ்ஞானாதுஷ்டாநங்களி லொருதவீர்தலில்லாத ஆசார்யனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே யென்கை.

(தாமரையாள் நாயகன்றன்) ஸ்ரீயப்தியானவன் தன்னுடைய, இத்தால் ஸ்ரீமதபத நாராயணபதங்களிலர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. எங்ஙனையென்னில், தாமரையாள் நாயகனென்கையாலே புருஷகாரபூதையான பிராட்டியோடுண்டான நித்யயோகத்தையும், “நாயகன்றன்” என்கிறவுறைப்பராலே ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யபாதகமாயும் ஆஸ்ரீதகர்யபாதகமாயுமுள்ள ஸ்ரீஸம்ஸாரத்தையும் ஜ்ஞானாதியுமான குணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கு மாகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே.

(ஒப்பிலடிகள்) ஒப்பில்லாத திருஷடிகள். இத்தால் “சரணன்” என்கிறபதத்திலர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. திருவடிகளுக்கொப்பில்லாமையாவது ஸஹாயந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

(நமக்குள்ளத்துவைப்பென்று) அகிஞ்சராய் அநந்யததிக்களான நமக்கு ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற சேமநீதியென்று. இத்தால் சரணபதத்திலும் க்ரியாபதத்திலுமுண்டான வர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது. எங்ஙனையென்னில்; வைப்பென்று தன்னைக் கொண்டு ஸகலமுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம், சேமநீதியாகச் சொல்லுகையாலே; உபாயத்வத்தையும், உள்ளத்துவைப்பென்று - ஹ்ருதய ஸம்பந்தத்தையும் சதவிஷயமான மாநஸஸ்வீகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே.

இப்படி யதுஸந்தித்து, (தேநியிருப்பார்கள்) இவ்வதுஸந்தாந முண்டானாலும் மஹாவிஸ்வாஸம் வேணுமீதே. ஆகையாலே அப்படி விஸ்வலித்திருக்குமவர்கள், (தேசபொலிவை குந்தத்தேநி) அதாவது-பகவததுபலகைங்கர்யங்களுக்கு அது ரூபமான தேசமென்னும் தேஜஸஸ்வமிக்கிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே போய்.

ஞானஸாரம், உள-பா, நெறியறியாதார் வ்யாக்யானம். சக

மூ.—நெறியறியாதாரு மறிந்தவர்பால் சென்று

செறிதல்செய்யாத தீமனத்தர்தாமும் — இறையரை
தேறாதவரும் திருமடந்தை கோலுலகத் [யைத்
தேறாநிடரமுந்துவார். (உஎ)

(இருப்பார்பணிகட்கேய்ந்து) பணிகளுக்கேய்ந்திருப்பார்-
பணிகளென்று - பகவத்தைகங்கரயங்களைச் சொல்லுகிறது. அது
க்கு ஏந்திருக்கையாவது - அதுருபமான் வதிகாரிகளாயிருக்
கை. இருப்பாரென்றது - இருப்பென்றபடி. அன்றிக்கே,
பணியென்று - திருவந்தாழ்வானாய், பஹுவசநம் பூஜ்யவர்சி
பாய், தத்துவராயிருப்பென்னவுமாம். அதுவது - திருவ
ந்தாழ்வான், (க): "சென்றால் குடையாம்" என்கிறபடியே அகில
கோஷவருத்திகளிலும் அதிக்குதையிருக்கும்படியே, அபோ
ஷவருத்திகளிலும் அந்விதாராயிருப்பாரென்கை. "உ
சாந்நிபுஷ்டி ச ஸுசாந்நிபுஷ்டி ச ஸுசாந்நிபுஷ்டி ச ஸுசாந்நி
புஷ்டி ச - ஆசாரியஸ்யபரஸாதேத மமஸர்வமபிப்ஸிதம் ।
பார்ப்தயாமிதிஸர்வாஸோ யஸ்யாஸ்தி ஸஸாநிபேவேத்" என்
னக்கடவதேற. (உச)

அவ;—இருபத்தேழாம்பாட்டு. உஜ்ஜீவநோபாயமறியா
தாரும், அத்தைப்பிறதேயரிக்குமவர்கள் பக்கல் சேர்ந்தறியாதா
ரும், சாமஸ்தோகார்த்தத்தை விஸ்வலியாதவர்களும் பரம்
பதத்திலேறப்பெறுதே ப (ஈ) வதுக்கமக்கராய்ப் போருவர்க
ளென்குற.

வ்யா;—(நெறியறியாதாரும்) ஸம்ஸாரத்தைத் தப்புவிக்கு
ருபாயமறியாதாரும். நெறி-வழியாய், உபாயத்தைச்சொல்லு
கிறது. (அறிந்தவர்பால்சென்று செறிதல் செய்யாததீமனத்தர்
தாமும்) உஜ்ஜீவநோபாயமறிந்தவர்கள் பக்கல்சென்று, அவர்கள்
பித்தைத்தங்களுக்கு உபதேசிக்கைக்குறுப்பாக. ப்ரணிபாதா
யிவாதந பரிபரஸநஸைவாரூபமான் செறிதலைச்செய்யாதே
னகாதிபயத்தியாலே அவர்தள் பக்கல் தோஷதர்ஸநம் பண்ணி
யிருக்கும் துஷ்டஹ்ருதயரானவர்கள் தாங்களும்.

(க) க. திருவ-இரு.

100 ஞானஸாரம், உஅ-பா, சரணாகதி வ்யாக்யாநம்;

மூ.—சரணாகதிமற்றோர் சாதனத்தைப்பற்றில்

அரணாகாதஞ்சனை தன்சேயை—முரணழியக்

கட்டியதுவேறோர் கயிறுகொண்டார்ப்பதன்முன்

விட்டபடைபோல் விடும்.

(உஅ)

(இறையுரையைத் தேருதவரும்) ஸர்வேஸ்வரன் கீதோப நிஷதாசார்யனாய் நின்று ஸகலர்தமாக்களும் உஜ்ஜீவிக்கைக் குறுப்பாக அர்ஜுனவ்யாஜத்தாலே அருளிச்செய்த சரமஸ்ரீலோ கத்திலர்த்தத்தை விஸ்வலியாதவர்களும், (திருமடந்தை கோ னுலகத்தேறார்)(க) “திருமால்வைகுந்தம்” என்கிறபடியேஸ்ரீயஃ பதியினுடைய லோகமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேறப்பெறுர் கள். (இடமூர்துவார்) ஸம்ஸாரதுக்கமக்நராயப் போருவர்க ளென்கை.

“अज्ञानात्तन्मया न संयतं” - அஃஞ்ஞாநம்ஸ்யாந் தத் ததாநஸ்ச ஸம்ஸ்யாத் மாநிஸ்யதி | நாயம்ஸீலாகோஸ்திரபரோநஸ்தம் ஸம்ஸ்யாத் மநஃ” என்று ஸ்ரீகீதையில் அஃந்ருளிச்செய்தவசநம் இப்பாட் டில்சொன்னவர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாக வதுஸந்தேயம். (உஎ)

அவ;—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. கீழிரண்டுபாட்டாலே பரமபதத்தில். போமவர்கள்படியையும் போகாதவர்கள்படி யையும்ருளிச்செய்தார். இனி, இப்பாட்டில் பரமபதத்தில் போமவர்களுக்கு இப்பேற்றுக்கடியாகச்சொன்ன ஸரணாகதி யானது, தன்னை யவலம்பித்து நிற்குமவன் உபாயாந்தரத்திலே கைவைக்கில் தான்ரக்ஷகமாகாதேதன்னைக்கொண்டு நமுவும்படி யை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(சரணாகதி)(உ) “अज्ञानात्तन्मया न संयतं” - அஃஞ்ஞாநம்ஸ்யாந் தத் ததாநஸ்ச ஸம்ஸ்யாத் மாநிஸ்யதி | நாயம்ஸீலாகோஸ்திரபரோநஸ்தம் ஸம்ஸ்யாத் மநஃ” என்று ஸ்ரீகீதையில் அஃந்ருளிச்செய்தவசநம் இப்பாட் டில்சொன்னவர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாக வதுஸந்தேயம். (உஎ)

(க) தி-வாய்-க0-எ-அ.

(உ) விஷ்வக்வேஸநஸம்.

(ஈ) அஹி-ஸம்-ஈ-அ-அ.

ஞானஸாரம், ௨௮-பா, சாணாகதி வ்யாக்யாநம். ௫௧

யபராதாந மாலயோகிஞ்சநோகதி: | த்வமேவோபாய பூதோ
மேபவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: ' என்தும் சொல்லுகிறபடியே
மஹாவீஸ்வாஸ பூர்வகமாக அகிஞ்சநாய் அநந்யகதியான வதி
காரியாலே அதுஷ்டிக்கப்படுமதாய், (க) “ஓநாஸாஸலா-ஆர்
த்தாநாமாஸுபலதா” இத்யாதிப்படியே அமோகை (ஹி)
யாய்க்கார்யம்செய்யும் சாணாகதியானது.

(மற்றோர் சாதனத்தைப்பற்றில்) தன்னோடந்விதனான சேத
கன் தன் வைபவத்தையறிந்து இதுவேநமக்கு ரக்ஷகமென்று
விவ்விதித்து நிற்கையன்றிக்கே, இதுக்குத்துணையாக நாமும்
சிலசெய்வோமென்று ஸ்வயத்நரூபோபாயங்களி லொன்றையவ
லம்பிக்கில், (அர்ணாகாது) தான் இவனுக்கு ரக்ஷகமாகாதே
இவனைவிட்டுப்போம்.

இதுதன்னைத் த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக உபபாதிக்கிறார்மேல்
(அஞ்சனைதன்சேயை) அஞ்சுநையினுடைய புத்ரனை திருவடி
யை. சேய் - புத்ரன். (முரணழியக்கட்டியது) பலமழியும்படி
யாகக்கட்டினது. முரண் - மிகுது. (வேறோர்கயிறு கொண்
டார்ப்பதன்முன்) தன்பக்கல் தூர்ப்பலபுத்திபண்ணி வேறே
யொரு சணற்கயிறறைக்கொண்டு கட்டுவதற்குமுன்னே, முன்
னையென்றது - கட்டுகையிலே ப்ரவ்ருத்தமான போதேயென்ற
படி.

(விட்டபடைபோல் விடும்) முன்பவனைக்கட்டினதாய் வே
றே யொருகயிறறைக்கொண்டு கட்டுகிறவனவிலே தான்விட்டுப்
போன ப்ரஹ்மாஸ்தாம் போலே தன்னைப்பற்றி நின்றவிவன்
உபாயந்தரத்திலே அந்வயித்தபோது தான் இவனைவிட்டுப்போ
மென்கை. “ஸ்வஜீக்யவிதக்ஷணம் ஸராஜ்ஜஸவத்யத் | ஸாஹஸ்யசு
ரீத்யம் ஸர்வகாமுஸஸூதா | ஸக்யநுபூர்தாயீந் தஸ்யஸம்ஸாரநாஸி |
ராக்ஸாநாநு விந்ஸ்யுதாஜ்ஜநேயஸ்யஸ்த்நே | யநாஸகிதா ஸர்வஸ்யஸாஹு
ஸ்யஸ்த்நஸ்தா | தநாஹம்ஸாநுவிந்ஸ்யுதாஸ்யஸ்தி | ஸ்யஸ்யஸ்த்நே | தஸ்யஸ்த
ஸ்வயுயுத்தாநாம் ஸுக்ரிதாஸ்யஸ்தி | ஸாவிராந்-ப்ரபத்தே: க்வசிதப்யே
வம் பராபேக்ஷாநவித்யதே | ஸாஹிஸர்வதாஸர்வவேஷாம் ஸர்வ

(க) பகவச்சாஸ்த்ரே.

௫௨ ஞானஸாரம், உகூ-பா, மந்திரமும் வ்யாக்யானம்.

மூ;—மந்திரமும்ந்த குருவு மம்மந்திரத்தால்
 சிந்தனைசெய்கின்ற திருமாலும்—நந்தலிலா
 தென் அமருள் புரிவர் யாவரவரிடரை
 வென்று கடிதடைவர் வீடு. (உகூ)

காமபலப்ரதா | ஸக்ருதுச்சாரிதாயேந் தஸ்யஸம்ஸாரநாபிரீ |
 ராக்ஷஸா நாமவிஸ்ரம்பாதாஞ்ஜநேயஸ்யபந்தநேயதாவிகளிதா
 ஸத்யஸ்த்வமோகாப் யஸ்த்ரபந்தநா | ததாபும்ஸாமவிஸ்ரம்பாத்
 ப்ரபத்தி ப்ரச்யுதாபவேத் | தஸ்த்ரமாத்விஸ்ரம்பயுக்தாநாம் முக்
 திம் தாஸ்யதிலாகிராத் “ என்று இவ்வர்த்தந்தான்ஸைத்ருமார
 ஸம்ஹிதையிலே சொல்லப்பட்டதிடே. (உஅ)

அவ்;—இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு, மந்த்ரகுருதேவதை
 கள் மூன்றினுடையவும், ப்ரஸாதத்துக்கு ஸர்வகாலமும் விஷய
 மாய்ப் போருமவர்கள் ஸம்ஸார துக்கத்தைவென்று சடக்கெ
 னமோக்ஷத்தைப் பெறுவரென்கிறார்.

வ்யா;—(மந்திரமும்) “सुखं दुःखं यन्मम दुःखं मन्त्राय
 त्रयत् इति मन्त्रः” என்கிறபடியே அநுஸந்தா தாவுக்குரக்ஷ
 கமான திருமந்திரமும், (சந்தகுருவும்) மந்த்ரப்ரதானவாசார்
 யனும், (அம்மந்திரத்தால் சிந்தனைசெய்கின்ற திருமாலும்) அந்
 தமந்த்ர ப்ரதிபாத்யனாய் அத்தாலே அநுஸந்திக்கப்படுகிற ஸ்ரி
 யுபதியும்.

(நந்தலிலாது) நந்துதலின் றிக்கே, அதாவது-நந்துதல்-கே
 டாய், அதிலையென்கையாலே விச்சேதமன்றிக்கே யென்கை.
 (என்றுமருள் புரிவரயாவர்) ஸர்வகாலமும்ப்ரஸாதத்தைப்பண்
 னுகைக்கு விஷயபூதராயிருக்கும்வர்கள் யாவர் சிலர், (அவரிட
 ரைவென்று கடிதடைவர்வீடு) அதாவது-அவர்கள் ஸாமஸாரிக
 மான துக்கங்களையும் ஐயித்து ஸீக்ரமாகப்பரமபுருஷார்த்த
 லக்ஷணமோக்ஷத்தைப் ப்ராபிப்பர்களுன்கை.

“सुखं दुःखं यन्मम दुःखं मन्त्राय त्रयत् इति मन्त्रः”
 துஷ்ஷஸ்த்ரயத் - தேவதாயா குரோஸ்சைவ மந்த்ரஸ்யை
 வப்ரஸாதத் | ஐஹிகாமுஷ்மிகா லிப்திவிஜஸ்யஸ்யாந்நஸம்

ஞானஸாரம், ௩௦-பா, மாடுமீனையும் வ்யாக்யாநம். ௫௩

மூ;—மாடுமீனையும் கீனையுமறை முனிவர்

தேடுமுயர்வீடும் செந்நெறியும்—பீடுடைய

எட்டெழுத்தும் தந்தவனே யென்றிராதாருறவை

விட்டிடுகை கண்டர்விதி.

(௩௦)

ஸய:” என் னுபுராணஸா ரஸமுச்சயத்திலுழல்மந்த்ரமாஹாத்மய
த்தில் சொன்னவசகம் இதுக்கு ப்ரமாணமாக அதுஸந்தேயம்.
“வட்டைத்தீவ்வாயுய்யு ப்ரகாஸ்த்ருவீகரூ ப்ருவந்த்ரீஸ்வா காரூஸ்வா
ப்ருவந்த்ரீஸ்வா - மந்த்ரேதத்தேவதர்யாஞ்ச. ததாமந்த்ரப்ரதேகு
மேன 1 த்ரிஸூபக்திஸ்ஸதாசுர்யா ஸாஹிப்ரதமஸாதநம்”
என்னக்கடவந்தே.

(௨௯)

அவ;—முப்பதாம்பாட்டு;—தனக்கேப்சுத்திதமானஐஹிகா
முஷ்டிக ஸகஸவஸ்துக்களும் திருவடிபாஷாபத்தனன வாசார்
யனேயென்றிராதவர்களேனென ஸாப்தத்ததை விடுகை ஸாஸ்
த்ரவிஹிதமென்கிறார்.

வ்யா;—(மாடுமீனையும் கீனையுமறை முனிவர்) கீராதிகளையுண்
டாக்குமவை யென்றாதரிக்கப்படும் பசுக்களும் (மீனையும்) போக
(சீக்) ஸ்தாநமர்னக்ருஹ்மும். (கீனையும்) தங்க்ளோட்டைகல
கிதானே போக (சீக்) மாம்படியிருக்கும்பந்துக்களும்; இவை-
மற்றும் ஐஹிகமான போக்பவஸ்துக்களுக்கு கெல்லாழுபலக்ஷ
ணம்.

(மறைமுனிவர் தேடுமுயர்வீடும்) வைதிகராய் பசுவந்மந
லீராயிருக்குமவர்கள் ப்ராப்யமென்று விரும்பித்தேடப்படும
தாய் கைவல்யமோக்ஷமபோலன்றிக்கே உத்க்ருஷ்டமான
மோக்ஷமும். (செந்நெறியும்) அந்தமோக்ஷத்தை ப்ராபிக்கைக்
குடல்கப்போருமர்ச்சிராதிமார்க்கமும். அன்றிக்கே, செந்
நெறியென்று அந்தமோக்ஷத்தை ப்ராபிக்கைக்குறுப்பான
உபாயத்தைச் சொல்லுமாம்.

(பீடுடையவெட்டெழுத்தும் தந்தவனேயென்றிராதாருற
வை)கீழுத்தமானவையெல்லாம்ஸம்ஸாரவர்த்த(ஃ)கங்களுமாய்,
க்ஷாத்தரங்களுமான மந்த்ரார்தரங்கள்போலன்றிக்கே ஸம்ஸார

ஞச ஞானஸாரம், நட-பா, வேதமொரு வ்யாக்யாநம்.

மூ.—வேதமொருநான்கினுட்பொதிந்தமெய்ப்பொருளும்

கோதில் மனுமுதல்நூல் கூறுவதும்—தீதில்

சரணாகதிதந்த தன்னிறைவன்தாளே

அரணுகுமென்னுமது.

(நக)

நிவர்த்தகமாகையாலே வந்தபெருமையையுடைய திருவஷ்டா
க்ஷரத்தைத் தந்தருளின வாசார்யனே பென்றிராதவர்களோ
ண்டான ஸம்பந்தத்தை.

(விட்டிகுகைகண்மர்விதி) விகையர்வது - ஸாஸ்த்ரவிஹி
தம் காணுங்கோளென்கை. இத்தால் அவர்களோட்டை ஸம்
பந்தம் அவஸ்யம்விடவேனு மென்றதாயிற்று.

“यथाऽनुष्ठीकं सत्त्वगुणरूपं च । अथैकं यैः सत्त्वं
स्युक्त्वाऽन्यैः सत्त्वं । इति का मुष्ठीकम् । सत्त्वमत्रोष्ठा
रप्रथः । इत्येवमप्येवमन्यन्ते त्वत्तत्त्वयास्ते मरीचिपि”
என்னக்கடவதிறே,

(நஉ)

அவ;—முப்பத்தேசாரம்பாட்டு. ஸகலவேதாந்தர்க்கதமான
பரமார்த்தமும், ததுபபருமஹாநகளான ஸாஸ்த்ரங்கள்சொல்
லுமதுவும்ஸரணாகதிப்ரதனுன்ஸவாசார்யன் திருவடிகளேரகூக
மென்னுமது வென்கிரர்.

வ்யா;—(வேதமொருநான்கினுட்பொதிந்த மெய்ப்பொரு
ளும்) அபௌருஷ்யமாய் நித்யநிர்த்தோஷமாய் ஆப்ததமமா
யிருக்கையாலே அத்விதியமாய், ரிகாதிபேதத்தாலே சதுர்வித
மான வேதத்தினுள்ளே எட்டுப்புரியுமிட்டுக் கட்டிவைக்கு
மாபோலே சேமித்துவைத்த பரமார்த்தமும், இத்தால், வேத
மென்கையாலே இவ்வர்த்தப்ரதிபாதகமான ப்ரமாணத்தினு
டைய கௌரவமும், நான்கினென்கையாலே, அதுதன்னில் எங்
னேனுமொரு ப்ரதேஸத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதன்றிக்கே,
அநேகஸாகாரூபமான வதுக்கெல்லாம் தாத்பர்யம். இதுவென்
னுமிடமும், உட்பொதிந்தவென்கையாலே - அதுதான்மேலெ
ழச் சொல்லிப்பாருமதின்றிக்கே உள்ளேசேமித்துவைக்கப்
பட்டதென்னுமிடமும், மெய்ப்பொருளென்கையாலே—அது

ஞானஸாரம், நட-பா, வேதமொரு வ்யாக்யாநம். ௫௫

தான் அர்த்தவாதருபமானதன்றிக்கே தத்வருபமான வர்த்த
மென்னுமிடமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

(கோதில்மனுமுதல்நூல்களுவதும்) கோதில்லாத் மங்
வாதிஸாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுவதும். கோதில்லாமையாவது -
குற்றமில்லாமை, அதாவது - அயதார்த்தப் ப்ரதிபாதகமாகிற
தோஷமில்லாமை. இது மனுவுக்கு விசேஷணமாதல், எல்
லாத்துக்கும் விசேஷணமாதல்; மனுவுக்கு விசேஷணமான
போது(க)“यद्वैदिकेषु कुर्यात् तद्वैदिकम्”-யத்வைகிஞ்சமதரவதத்
தத்பேஷஜம்”என்றும்,(உ)“ कुर्यात् तद्वैदिकम्”-யத்வைகிஞ்சமதரவதத்
மந்வர்த்தவிபரீதாது யாஸம்ருதிஸ்ஸாநஸப்தே ” என்றும்
சொல்லும்படியான அதினுடைய ப்ராமாண்யகௌரவம் சொ
ல்லுகிறது. எல்லாத்துக்கும் விசேஷணமானபோது அவற்றி
னுடைய ஆபத்தமத்வம்சொல்லுகிறது. மனுமுதல் நூல்க
ளாவன - மற்றுமுண்டான ஸாத்விகஸம்ருதிகளும், இதீஹாஸ
புராணங்களும், பாஞ்சராத்ராதிகளுமாகிய ஸாஸ்த்ரங்கள். கூறு
கையாவது - இவையெல்லாம் ஏககண்டமாக வேதஸ்மருதய
மான வந்தவர்த்தத்தைச் சொல்லுகை, வேதார்த்தத்தை விசதி
கரிக்கையிறே இவற்றுக்குக்குத்தயம்.

(தீதில் சரணாகதிதந்த) தீதில்லாத சரணாகதியையுபகரித்த.
அதாவது - அதிக்குதாதிகாரத்வமும், அபாயபஹுனத்வமும்,
அப்ராப்தத்வமுமாகிறதோஷமின்றிக்கேயிருக்கிறசரணாகதியை,
தரிதானுக்குச் சீரியரிதியைக்கொடுக்குமாபோலே உபகரித்த
வென்கை.

“பிடுடையவெட்டெழுதும்தந்தவனே” என்றார்கீழ்; இங்
கே சரணாகதிதந்தவனென்றார்; கீழுதுபோலுமன்றிறே இது.
நம்மாசார்யர்கள் மற்றாஹஸ்யங்களிரண்டிலு மர்த்தத்தைமறை
த்து ஸப்தத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு போருவர்கள். இதிலர்த்
தம்போலே ஸப்தத்தையுமறைப்பார்களென்னும்படி யிருப்ப
சொன்றாகையாலே, திவ்யமங்களவிக்ரஹமும் விக்ரஹகுணங்க
ளும் திவ்யாத்மஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபகுணங்களும் நித்யமுக்க

பந்த இவ
என்
ஸர்
க்
ய
கிரு
டப
மன்
ள
வை
கரு
வகை
டா
பீச
ண்ட
தரு
தரு
டா
த்த
தப்
வ்ர
தம்
முஸ்
வர்
யப்
டக)

(五二)

வினா எண் 100

புர
வர
யப்
க)

(க) பாகவதம்-

(உ) தி-வாய்-அ-க.ச.

௩௮ ஞானஸாரம், ௨௨-பா, மானிடவன் வ்யாக்யாநம்.

ம்” என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதரானவர்களுகந்ததடியாக அவனுகந்து பரிக்ரஹித்துநிற்கி அர்ச்சாரூபத்தை அப்ராக்ருத விக்ரஹத் தோபாதியாக ப்ரதிபத்திபண்ண வேண்டியிருக்க, மேலெழுந்த வாகாரத்தையேபார்த்து அதினுடைய உபாதாந நிருபணம் பண்ணுகை. “*ஓரூபவதாரீஸாநாஸம் திஷ்டத்வ உபித்ஸம்* | *ஸூத்ரோ ௨* *ஸர்வஸூத்ரஸாஸாரூபிணஃ* - அர்ச்சாவதாரோபாதாநம் வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் | *மாத்ருயோநி பரீக்ஷாஸமஸ்துல்ய மாஹுர்யமீஷிணஃ*” என்று அர்ச்சாவதாரோபாதாந நிருபணத்தை மாத்ருயோநி பரீக்ஷாஸமமாக ஸாஸ்த்ரம் சொல்லிற் றிறே.

(சனமதா) ஹீநமாக, இப்படித்தண்ணியதாக வென்றபடி. (எண்ணுகின்றநீசர்) சிந்தியாநிற்கிறநீசர். இவர்களிற்காட்டில் தண்ணியரில்லையென்கை. அதாவது - ஆசார்யவிஷயத்தையும் அர்ச்சாவதாரவிக்ரஹத்தையும் கீழ்ச்சொன்னபடியே தண்ணி யதாக ப்ரபத்தி பண்ணுவார்கள் கர்மசன்டாளரென்கை.

(இருவருமே) இவ்விருவரோடு துல்யபாபிகளில்லாமை யாலே மேற்சொல்லுகிறவநர்த்தம் இவர்களிருவர்க்குமே யுள்ள தென்கை. (எக்காலும்) எல்லாக்காலத்திலும், காலதத்வ முள்ளதனையுமென்றபடி. (நண்ணிடுவர்கிழாநரகு) இதுக்கு மேல் பொல்லாததில்லை யென்னும்படித் தண்ணியதான நரகத் தை ப்ராபிப்பார்களென்கை. எக்காலும் நண்ணிடுவரென்கை யாலே நரகத்திலே ஸ்ருஷ்டியும், நரகத்திலே ஸம்ஹாரமுமாய்ச் செல்லுமாயிற்று. அன்றிக்கே, எக்காலும் கீழாநரகென்று * விடியாவெந்நரகான ஸம்ஸாரத்தைச் சொன்னபோது நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவார்களென்றபடி.

ஷ்ரீரூபவதாரீஸாநாஸம் திஷ்டத்வ உபித்ஸம் | *ஸூத்ரோ ௨* *ஸர்வஸூத்ரஸாஸாரூபிணஃ* - விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரேஷு லோஹ பாவம் கரோத்யஃ | *யோசுரௌமாதாஷம்பாவ முபெநநரகபா திரௌ*” என்கிற ப்ரஹ்மாண்டபுராணவசநம் இவ்வர்த்தத் துக்கு ஸம்வாதமாக அதுஸந்தேயம். (௩௨)

ஞானம், நட்பு, எட்டவிருந்த வ்யாக்யானம். (ருக)

மூ.—எட்டவிருந்தகுருவை யிறையன்றென்று
விட்டோர்பரணை விருப்புறுதல்—பொட்டெனத்தன்
கண்ணெம்பளித்திருந்துக் கைத்துருத்திரீர்தூவி
அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பானற்று. (ருக.)

அவ ; — முப்பத்துமூன்றும்பாட்டு, ஆஸந்நாயிருக்கிற
வாசார்யணை அவமதிபண்ணிக்கைவிட்டு அதிதூரஸ்தனான வீஸ்
வரணை அபேக்ஷித்ததையையில் உதவுமென்று நினைத்து ஆசைப்
படுவமன் அறிவுகேட்டுனென்னுமத்தை த்ருஷ்டாந்தமுசேச
வருளிக்கெய்கிருர்.

வ்யா;—(எட்டவிருந்தகுருவை) ஆஸந்நமாக விருந்தவா
சார்யணை. அதாவது-சுஷ்டார்க(8)ம்யனயத் தனக்குவேண்டிய
போது ரக்ஷகனாகவும் போக்பயனாகவும் உஜ்ஜீவிக்கலாம்படி ஸந்
நவிரிதனாயிருக்கிற வாசார்யணையென்கை.

(இறையன்றென்றுவிட்டுப் பேசுவன்றென்றுவிட்டு. அதா
வது - “சரணாகதிதந்த தன்னிறைவனதானே” என்கிறபடியே
தனக்கிறைவனாயிருக்க ஸஜாதீயபுத்தியாலே அவனிறையன்
றென்றுவிட்டென்கை.

(ஒர்பரணை விருப்புறுதல்) பரனாயிருப்பானொருவரணை விரும்
புகை. அதாவது - ஸாஸ்தாசகம்யனாய், அதிதூரஸ்தனாய், தனக்
கணுகவரியனாயிருக்கும் ஈஸ்வரணை, ரக்ஷகனாகவும் போக்பயனாக
வும் அதுஸந்தித்து அவனைலபிக்கவேணுமென்று ஆசைப்படு
கையென்கை.

(பொட்டென) சடக்கென. (தன்கண்ணெம்பளித்திருந்து)
தூங்குவாரைப்போலே தன்கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்து.
மேல்வினைவது விசாரியாமலிருந்தென்றபடி. (கைத்துருத்திரீர்
தூவி) விடாய்பிறந்தபோது உபஜீவிக்கலாம்படி துருத்தியிலே
சேர்த்துத் தன்கரஸ்த்தமாயிருக்கிற ஜலத்தை நிலத்திலே
உகுத்தி.

(அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பானற்று)மேககதமானஜலம்
கிடாய்க்கு உதவுமென்று நினைத்து ஆகாஸவர்த்தியாய் அதிதூ

சு0 ஞானஸாமம், நடச-பா, பற்றுகுருவை வ்யாக்யாநம்.

மூ;-பற்றுக்குவைப் பரனன்றென விகழ்ந்து
மற்றோர்பரனை வழிப்படுதல்-எற்றேதன்
கைப்பொருள்விட்டாரேனும்காசினியில்தாம்புதைத்த
அப்பொருள் தேடித்திரி வானற்று, (நட்ச)

ரஸ்த்தமாயிருக்கிற அம்புதத்தைப் பார்த்திருக்குமவனைப் போலே, அவனைப்போலேயென்றது-அவன் செயலைப்போலேயென்றபடி; அல்லது விருப்புறுதலென்றதோடு சேராதிதே.

“கந்தசுந்தரமங்கலத்தே” ஸ்ரீ கருணாநிதி யாழ்வாரே! கர்ப்பமூட
கந்தசுந்தர ஸ்ரீ கருணாநிதி யாழ்வாரே - சுகதாரக்கம்பம் குருமத்யக்த்வா
மாரஸத்தரகம்பந்தியஸ்ஸமரேத | கரஸ்தமுதகமத்யக்த்வாகரஸ்த
மபிவாஞ்சதி” என்றிவ்வர்த்தந்தான் பகவத் போதாயநக்ருத
மானபுராணஸமுச்சயத்திற் ஆசார்யமாஹாதம்யப்ர கரணத்
திற்சொல்லப்பட்டதினே. (௩௩)

அவ:—முப்பத்து நாலாம் பாட்டு. அதிலுலபனாய்த்தன
க்குக்கைப்புருந்திருக்கிற வாசார்யனை அபரத்வபுத்தியாலே
உபேக்ஷித்து, அதிலுலபனாய் அநேகபுத்திப்பட்டுக்காணவேண்
டும்படியிருக்கும் ஈஸ்வரனை அபேக்ஷித்த ஸமயத்தில் நமக்கு
உதவுமென்று நினைத்து அதுவர்த்திக்கை அஜ்ஞாநகார்ய மென்
னுமதை இன்னமொருதருஷ்டார்த்தத்தாலே தர்பரிப்பிக்கிறார்.

வ்யா ;—(பற்றுகுருவை) தன்னாலே பற்றப்பட்டிருக்கிற வாசார்யனை, அதாவது-அதிஸூலபராயத் தனக்கேபகூதிதமான தசையில் ரக்ஷகனாகவும் போக்யனாகவும் ஆஸ்ரமிக்கப்பட்டிருக்கிற வாசார்யனையென்கை, (பரனன்றென விகழ்ந்து) “ஸ்ய ஸ்ரீஸுருஷி ஜுஸ்திஸ் ப்ரதீகர”-யஸ்யஸாஹதாத் பகவதி ஜ்ஞாந தீபப்ரதேகுரென்” என்று பகவதவதாரமாக ஸாஸ்த்ரம்சொல்லுகையாலே பரனாயிருக்கிறவனை, ஸஜாதீயபுத்தியாலே இவன் பரனன்றென்று அவமதிபண்ணிக் கைவிட்டு.

(மற்றோர்பாளை வழிப்படுதல்) வேறேறையொரு பாளைவழிப் படுகை; அதாவது-அதிதூர்வெனாய்த் தன்கண்ணுக்குவிஷயமன்றிக்கே அநேகம் வருத்தப்பட்டுக் காணவேண்டும் பழிநிரப்பா

மு;—என்றுமனைத்துயிர்க்கு மீரஞ்செய்நாரணனும்
அன்றும் தன்னுரியன்பாலன்பொழியில்—நின்ற
புனல்பிரிந்தபங்கயத்தைப் பொங்குசுடர் வெய்யோன்
அனலுமிழந்து தானுலர்த்தியற்று. (௩௩)

இன வீஸ்வரனைத் தனக்கு ரக்ஷகனும் போக்யனுமாக நினைத்
துத் தல்லாபார்த்தமாகவறுவர்த்திக்கை யென்கை. (எற்றே)
இவன் விட்ட விஷயத்துக்கும் பற்றின விஷயத்துக்குமுள்ள
நெடுவாசியைத் திருவுள்ளம்பற்றி விஷண்ணராய் என்னேயென்
கிறார்.

(தன்கைப் பொருள்விட்டு) வேண்டினபோதுவிநியோகம்
கொள்ளலாம்படி மடிச்சிலையிலே கட்டித்தன்கையிலிருக்கிற தந
த்தை அலபமென்ற நினைவாலேவிட்டு.

(ஆரேனும் காசினியில் தரம்புதைத்த) வெளிநிலத்திலன்
ற்க்கே பூமிக்குள்ளே மற்றாரேனும் தாங்கள்புதைத்துவைத்த;
(அப்பொருள் தேடித்திரிவானற்று) அந்த தநத்தைத்தான் லபி
க்கைக்குத்தேடித் திரியுமவன்போலே. இங்குமவன்செயல்போ
லேயென்றபடி. வழிப்படுதலென்றத்தோடு சேரவேணுமிதே.

“ஸுலபம் ஸ்வரூபம் தயத்த்வா துர்ல
பம்ய உபாஸதே தலப்தம் தயத்த்வா தநம் மூடோகுப்தமந்வேஷ
திக்ஷிதன்” என்னக்கடவதிறே, இந்தஸ்ரீலோகத்திலே “ஊஸ்தே
உபாஸதே” என்றது-ஆர்ஷம், உபாஸ்தே யென்றபடி. (௩௪)

அவ ;—முப்பத்தஞ்சாம் பாட்டு. ஆஸந்தமாய் ஸுலபமா
ன ஆசார்ய விஷயத்தைவிட்டு தூரஸ்தமாய் துர்லபமான ஸர்வர
விஷயத்தை யாசைப்படுவார் அறிவிலிகளென்னு மத்தைந்ருஷ்
டர்த்தவயத்தாலே தர்ஸிப்பித்தாரீழ். ஆசார்யவிஷயத்தில்
ப்ரேமமற்றவனுக்கு ஸர்வரன் ஒருகாலமும் அதுகர்ஹும் பண்
ணன்; நிக்ரஹமே பண்ணுமென்னுமத்தை ஸந்ருஷ்டார்த்தமாக
வருளிச்செய்கிறாநிதில்.

வ்யா ;—(என்றும்) எல்லாக்காலத்திலும். (அனைத்துயிர்க்கும்) எல்லாவாத்மாக்க ளுக்கும். (சரஞ்செய்நாரணனும்) தண்ணளி பண்ணுநிற்கும் ஸர்வேஸ்வரனும், நாரணனுமென்றது - (க) “உற வேல் நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது” என்கிறபடியே ஸைகலாத்மாக்களோடும் அவர்ஜநீயமான ஸம்பந்தமுடையவனாகையாலே ஸர்வவத்ஸலனென்று தோற்றுக்கைக்காக. (அன்றும்) நிக்ரஹத்தைப் பண்ணுநிற்கும். அன்றுதல் - சீறுதல்.

(தன்னுரியன்பாலன்பொழியில்) தன்னுசார்யன்பக்கல் ப்ரேமமற்றால். அதாவது - கீழ்ச்சொன்னபடியே இறையன் றென்றும் பரனன்றென்றும் நினைத்துத் தானவனைவிடும்படி தத்னிஷயப்ரேமம் குலையிலென்கை.

(நின்ற புனல்பிரிந்த பங்கயத்தை) உத்பத்தியேதுடங்கித் தனக்குதா(ஓ)ரகமர்கப் பற்றிநின்ற ஜலத்தைவிட்டகன்ற தாமரையை. (பொங்குசுடர் வெய்யோன்) கிளர்ந்த தேஜஸஸையுடையனாய், உஷணகிரணனுனவாதித்யன். அதாவது - (உ) “செங்கமலமந்தரஞ்சேர் வெந்ததிரோர்க் கல்லாலலராவால்” என்கிறபடியே நீரைப்பிரியாமல் நிற்குங்காலத்தில் என்றுமொக்கத் தன்னுடைய கிரணங்களாலே அதுக்குவிகாஸத்தைச் செய்து கொண்டு போருமவனென்கை.

(அனலுமிழ்ந்து தானுலர்த்தியற்று) நெருப்பையுமிழ்ந்து தான் அத்தை யுலர்த்திவிடுமாபோலேயென்கை. இத்தால் நீரைப்பிரியாமல் நிற்குங்காலத்தில் தாமரையை அலர்த்தக் கடவ வாதித்யன்னுனே நீரைப் பிரிந்தகாலத்தில் நெருப்பையுமிழ்ந்து அத்தையுலர்த்திவிடுமாபோலே. ஆசார்யஸம்பந்தம் குலையாமல் நின்றகாலத்திலே என்றுமொக்க அதுக்ரஹரீலனாய் இவன்ஸ்வரூபத்தை விகலிப்பிக்கும் ஈஸ்வரன்னுனே ஆசார்யஸம்பந்தம் குலீந்தால் நிக்ரஹரீலனாய் இவன் ஸ்வரூபத்தை ஸங்கோசிப்பித்து விடுமென்றதாயிற்று.

“नारयणं विष्णुं ब्रह्मण्युतमः । कस्य
पराधृतिं शिष्यविरुद्धं शिष्यस्य नारायणोपि विष्णुतिमयाति

ஞானஸாரம், நட்சு. பா, வில்லார் வ்யாக்யானம். ௬௩

மூ.—வில்லார்மணிகொழிக்கும் வேங்கடப்பொற்குன் அமுதல்
செல்லார்பொழில் சூழ்த்திருப்பதிக—ளெல்லாம்
மருளாமிருளோட மத்தகத்துத்தன் தாள்
அருளாலே வைத்தவவர். (௩௬)

குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய துர்ப்புத்தே: கமலம் ஜலாதபேதம் ஸோஷ
யதிரவீரநதோஷயதி” என்னக்கடவதிறே. (௩௭)

அவ;—முப்பத்தாரும்பாட்டு. ஸச்சிஷ்யனாய் ஸதாசார்
ய ப்ரேமமுடையவனு யிருக்குமவனுக்கு ஸகலதிவ்யதேசங்க
ளும் தன்னுசார்யனே யென்கிறார்.

வ்யா;—(வில்லார்மணிகொழிக்கும்) தேஜஸ்ஸு மிக்கிருந்
துள்ள ரத்தங்களைத் திருவருவிகளானவை கொழித்தெறடா
நிற்கும். வில்லாவது - தேஜஸ்ஸு. ஆர்தல் - மிகுதி. * பன்
மணி நீரோடுபொருதுருளும் கானமுடைய வேங்கடமிறே.

(வேங்கடப்பொற் குன் அமுதல்) திருவேங்கடமென்கிற
திருநாமத்தையுடைத்தாய் ஸர்ணஸ்ஸப்ருஹணீயமான திரு
மலை தொடக்கமாயுள்ள (செல்லார்பொழில்கூழ்) உயரத்தி
னதிசயத்தாலே மேகங்கள்வந்து படியும்படியிருக்கும் பொ
ழில்களாலே சூழப்பட்டிருக்கிற. செல் - மேகம். ஆர்தல் -
படிதல். (திருப்பதிகளெல்லாம்) உகந்தருளின நிலங்களான
திவ்யதேசங்களெல்லாம்.

(மருளாமிருளோட) அஜ்ஞாநாந்தகாரமானது அதிபீக்ர
மாகப் போம்படியாக. (மத்தகத்துத் தன் தாளருளாலே வைத்
தவவர்) ஸிஷ்யன் பரிஸ்விலேதம் முடையதிருவடிகளை ஹேத்
வந்தரங்களாலன்றிக்கே க்ருபையாலேவைத்தருளின ஆசார்ய
ரானவவரென்கை. அர்ச்சாஸ்தலங்களைச் சொன்னவிது - பரவ்
பூஹாதிஸ்தலங்களுக்கு கெல்லாமுபலகூணம், பரவ்யூஹாதிபஞ்ச
ஸ்தலமும் ஆசார்யனே யென்றிருக்கக் கடவனென்னுமத்தை
(௧) “பாட்டுக்கேட்குமிடம்” என்றுதொடங்கிப் பிள்ளைலோகா
சார்யருளிச்செய்தாரிறே.

(௧) ஸ்ரீவசபூஷணம்.

சுச ஞானஸாரம், டுஎ-பா, பொருளும் வ்யாக்யாதம்.

மூ;—பொருளுயிரு முடம்பும் புகலும்
தெருளும் குணமும் செயலும்—அருள்புரிந்த
தன்னுரியன் பொருட்டாச்சங்கற்பம்செய்பவர்நெஞ்சு
எந்நாளும் மாலுக்கிடம். (டுஎ)

“கீதையுணர்ந்து ஸ்வயந்திரியை. சந்திரியை
கூர்சுந்திரியை - பேசுவருருணியை நயாஸித்யாபரதி
யதே. தன்யவைகுண்டதுக்தாப்தித்வாரகாஸ் ஸர்வ ஏவஸ”
என்கிறவசநம் இதுக்கு ஸம்வாதமாக வதுஸந்தேயம். (டுசு)

அவ;—முப்பத்தேழாம்பாட்டு. அர்த்தப்ராணஸீராதிக
ளெல்லாம் ஆசார்யஸேஷமாக வதுஸந்தித்திருக்குமவர்கள்
நெஞ்சு, ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாஸஸ்தாந மென்கி
றார்.

வ்யா;—(பொருளும்) தனக்குண்டானவர்த்தமும், (உயி
ரும்) தன்னுடைய ப்ராணமும், (உடம்பும்) தன்னுடையஸீர
மும், (புகலும்) தன்னுடையக்ருஹமும், (தெருளும்) தன்னு
டைய ஜ்ஞானமும் (குணமும்) தன்னுடையஸமாதிசுணங்களும்
(செயலும்) தன்னுடைய பரவருத்திகளும், இவையெல்லா வற்
றையும்.

(அருள்புரிந்ததன்னுரியன் பொருட்டா) ஒருநேஹதுவின்
றிக்கே யிருக்கச்செய்தே க்ருபையைப்பண்ணித் தன்னையங்கீக
ரித்த தன்னுடைய வாசார்யன் பொருட்டாக, தச்சேஷமாக
வென்றபடி, (சங்கற்பம் செய்பவர்நெஞ்சு) ஸங்கல்பம், பண்
னுமவர்கள் நெஞ்சு, அப்படி ஸங்கல்பித்திருக்குமவர்க ளுடை
யஹ்ருதய மென்றபடி.

(எந்நாளுமாலுக்கிடம்) எல்லாக்காலமும்ஸர்வேஸ்வரனுக்
குவாஸஸ்தாநம், இவன்ஸகலமும் தன்னாசார்யனுக்குச்-சேஷ
மென் றுஸங்கல்பித்து (க)“தேவுமற்றறியேன்”என்றிருக்க, அவ
ன் இவனுடையஹ்ருதயத்தைத் தானாதரித்துக் கொண்டிருக்கு
மாயிற்று.

(க) கண்ணி-உ.

மூ.—தேவர்கமலத் திருமாமகள் கொழுநன்
தானேகுருவாகித் தன்னஞ்ளால்— மானிடர்க்காய்
இந்நிலத்தேதோன் றுதலால் யார்க்குமவன் தாவிணை யை
உன்னுவதே சாலவுறும். (நடவு)

[illegible]

அவ;—முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு ஆசார்யவைவவத்தை
பஹுவீதமாக வருளிச்செய்தார் கீழ். அதெல்லாம் தருமென்
கைக்காக ஆசார்யன் தவதவதபவமென்னுமத்தை பங்காபிப்
பித்து, இப்படியிருக்கையாலே எல்லார்க்கும் அவன் திருவடிகளை
அதுஸந்திக்குமதே மிகவும் தருபமென்று இவ்வர்த்தத்தை நிக
மிக்கினார்.

வ்யா;—(தேனர்கமலத் திருநாமங்கள் கொழுநன்) தன்னே
ட்டைஸ்பர்ஸத்தாலே எப்போதுமொக்க செவ்விபெற்றிருந்
கையாலே மதுஸம்ருத்தி மாருததாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாந
மார்கவுடையனாய் ஸ்ரீயென்று திருநாமமாயிருக்கும் பெரிய
பிராட்டியர்ருக்கு வல்லபனைவன். (நானே) ஸ்ரீய:பதியா
கையாலே ஸர்வாதிதனுந்தானே, (குருவாகி) திவ்யரூபத்தை
மறைத்து மதுவ்யரூபங்கொண்டு ஆசார்யனாய்.

இதுக்கடியென்னென்னில், (தன்னருளால்) தன்னுடைய க்ருபையாலே, ஹேத்வந்தரமில்லையென்கை. இப்படி அவதரிக்கிறது தானாகவென்னில்; (மானிடர்க்காய்) ஸாஸ்த்ர வஸ்யமான மதுஷ்யஜம்மத்திலேபிறந்து உபதேசாதிகளாலே திருத்திலல் திருத்தி உஜ்ஜீவிக்கைக்கு யோக்யரான வாத்மாக் கருக்காக,

சூ சூ ஞனளிரம், நகூ-பா, அல்சைமுலை வ்யாக்யாநம்.

மூ;—அலகைமுலை சுவைத்தாற்கன்பாடிக்கன்பர்
திலகமெனத் திரிவார்தம்மை—உலகர்பழி
தூற்றில் துதியாகும் தூற்றூதவரிவரைப்
போற்றிலது புன்மையேயாம்.

(நட்ச)

(இந்நிலத்தேதோன்றுதலால்) ப்ரஜை விழுந்தகிணற்றிலே யொக்கக்குதிக்கும் தாயைப்போலே இவர்கள் ஸம்ஸாரார்ண வமக்நராயக்கிடக்கிற இந்தப்பூமியிலே அவதரிக்கையால்.(யார் க்கும்) வர்ணபேதத்தாலும், ஆஸ்ரமபேதத்தாலும் ஸ்திரீபுருஷ பேதத்தாலும் பஸ்வகைப்பட்டிருக்கிற ஆத்மாக்களெல்லார்க்கும்.

(அவன் தாளிணையை யுன்னுவதே) சேஷியாய் ஸரண்ய
னாய், ப்ராப்யனாயிருக்கிறவனுடைய திருவடிகளிரண்டையுமுத்
தேய்யமாகவும் ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் அதுஸந்தித்திரு
க்குமதே. அவதா(ஓ)ரணத்தாலேஇதொழியமற்றொன்றுமேவெண்
டாவென்கை. (சாலவ்யம்) மிகவுழுவும். உறுகை-சேருகை.
இத்தால் மிகவும்ஸ்வரூபத்திக்கு அருருபமென்கை.

[illegible]

அவ;-முப்பத்தொன்பதாம் பாட்டு;—இவ்வாசார்யவைபவம
நிந்ததுவிவ்விஷயத்திற்றுத்தீர்ந்துநின்பாரேற்றமறிவார்வீஸேஷ
ஜ்ஞானரோ? அதறியாதவெளகிகர் “பகவத்விஷயத்திலுங்காட்
டில்இவ்விஷயமேஉத்தேஸ்யமென்றுபற்றித்திரியாநின்றார்”என்
றுபழிதூற்றுவர்களாகிலோவென்ன;இதுபகவத்விஷயத்திலுன்
நிநின்பாரெல்லார்க்கு மொக்குமிதேயென்று பார்த்துத்தவி

ஞானஸாரம், நுக-பா, அலகைமுலை வ்யாக்யாரம். சுள

ஷயத்திலுங்காட்டில்லாதீயவிஷயத்திலான் றி நிற்பாரேற்றத்தைச் சொல்லி, இப்படி நிற்குமதிகாரிகளுக்கு வெளிகர்பண்ணும் கிரந்தையும் ஸ்துதிநிந்தையுமாய் விடுமென்கிறார்.

வ்யா;—(அலகைமுலை சுவைத்தாற்கு) அலகையென்று-
பேய்க்குப்பேர்.(க)“பெற்றதாய்ப்பால்வந்த பேய்ச்சி” என்கிற
படியே தன்வடிவைமறைத்துத் தாய்வடிவைக்கொண்டு வந்த
பேய்ச்சிபுடைய முலையை ப்ராணஸுற்றிதமாகப்பசையறச்சுவை
த்தவனுக்கு.

(அன்பரடிக்கண்பர்)(உ) “ஸ்ரீஸ்துதிநாமம்”
 ர்ஃஸ்ததயம்தத்திஷஸம்மிர்சம்ரஸ்யமாபிஜகதக்குரோ”என்
 றும்(ங)“ விடப்பால முதாவமுதுசெய்திட்டமாயன் “என்றும்
 சொல்லுகிறபடியே அவன்கையிலகப்படாமல் அந்தவிஷப்பா
 லே அமுதாக்கி அமுதுசெய்து ஜகத்துக்கு வேர்பற்றானதன்னை
 நோக்கித்தந்தவனென்று அந்தகுணத்துக்குத்தேறிற்று அவன்
 பக்கல் ப்ரேமயுக்தராபிருக்ருமவர்கள் திருவடிகளில் ப்ரேமயுக
 ராயிருக்குமவர்கள்.

(திலகமெனத்திரிவார்தம்மை) இப்படி பாகவத விஷய ப்ரேமயுக்தராய் லோகத்துக்கு இவர்களொருதிலகமென்று வி ஸோஷஜ்ஞாஸ்லாகிக்கும்படி: திரியும் மஹாத்மாக்களை, அன்றிக் கே, அன்பரயுக்தன்பர்க்கு-இவர்கள் திலகபூதரென்று அறிவுடை யார் கொண்டாடும்படித் திரியும் பெரியோர்களைன்னவமாம்.

(உலகர்பழி தூற்றில் துதியாகும்) இப்படியிருக்கும் அதி
காரிகளை வர்ணஸ்ரமாதி விநோஷங்களொன்றும் பாராமல் பா
கவதரென்கிற மாத்ரமே பற்றாசாகக் கொண்டு பகவத்விஷயர்
தன்னிலுங் கடிட்டில் இவர்களே உத்தேஸ்யரென்று நினைத்து
அதுவர்த்தித்தத்திரியா நின்றார்களென்று லௌகிகரானவர்கள்
பழிதூற்றில்; அவர்களுகுணப்ரகாஸகமாகையாலே ஸ்தோத்ர
மாய்விடும்.

(தூற்றுவதில்வரை ப்ேபாற்றிலதுபுன்மையேயாம்) இப் படிப்பழிதூற்றுகே லெனகிகரணவர்கள் கீழ்ச்சொன்னவந்த

(க) தி-மொ-க-ந-க. (உ) ஹரிவம்ஸோ, (ங) தி-வாய்-க-ந-க.

ஞானஸாரம், சர-பா, அல்லிமலர் வ்யாக்யானம். ௬௬

$$(F0)$$

5

சய்து
லவர்க
மயா
ரங்கு,

உதி
வை
ந்தா
கூ)
கரு
மை
தம
யந
வப
ர்ப்
மம்

$$(\mathcal{P}0)$$

பரி
கு

5

